

Historische Bekers. — Het gespelde toilet. Paul Deschanel †. — Onze Hollandsche Zwemsters te Monte-Carlo. — De nieuwe Spoorbrug over de Leidsche Vaart. — De „Maastrichter Staar” te Parijs.

No. 44
(18)
3 Mei
1922.

PER NUMMER
20 CENT.

VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT.

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

Groothertogin Marie van Mecklenburg †

Dinsdagmiddag 25 April is onder groote belangstelling het stoffelijk overschot van wijlen Groothertogin Marie van Mecklenburg, 's Prinsen Moeder, van het Koninklijk Paleis aan het Noordeinde naar het Staatsspoor-station vervoerd, vanwaar het naar Mecklenburg is overgebracht. Onze fotograaf maakte van deze voor ons Vorstelijk Huis zoo droeve gebeurtenis een viertal beelden, die wij op deze pagina reproduceeren. Hierboven: De rouwstoet vertrekt, door duizenden nagestaard, van het Koninklijk Paleis.

De Statie-lijkkoets, welke, geflankeerd door een twaalfstal lakeien en met bloemstukken bedekt, het stoffelijk overschot van wijlen de Groothertogin naar het station reed.

Het gala-rijtuig, waarin H.M. de Koningin en de oudste zoon van de overleden Groothertogin, Hertog Adolf-Friedrich van Mecklenburg, als eersten de lijkkoets volgden.

De lijkstoet keert van het station naar het Koninklijk Paleis terug.

(Zie ook de foto's op pag. 11 van dit nummer).

HISTORISCHE BEKERS

Not de verschillende bekers, aan welke een historische bijzonderheid verbonden is, behoort de „drink uit” — d. w. z. een beker, die, gevuld, niet neergezet kan en dus aanstonds geledigd moet worden — in den vorm van een gewapenden Turk. Op zijn rug bevindt zich een handvat, waarmee de armen naar elkaar toegebracht of van elkaar verwijderd kunnen worden, teneinde een bokaal van grooter of kleiner afmeting te kunnen vasthouden, met behulp van het halve maantje op zijn borst. Nadat den 5den September 1614 de *Markies Ambrosius Spinola*, de genoeg bekende belegeraar van Ostende, en daarna opperbevelhebber van het Spaansche leger in de Nederlanden, de stad Wesel veroverd had, noodigde hij, in die plaats vertoevende, op zekeren dag o. a. den Predikant Du Pré, die later vele jaren te Leiden stond en aldaar overleed, aan zijn disch. Toen de zooveen genoemde beker rondging, om door de aanzittenden geledigd te worden op het welzijn van den Koning van Spanje, verzocht Du Pré, hoewel hij den Koning niet minder achtte dan zij, die met hem aanzaten, verschoond te mogen blijven van het drinken van een zoo groote hoeveelheid, daar hij nog nooit beschonken was geweest en dit ook nu niet wilde worden. Spinola verklaarde dat

Duc d'Alfs uitluiding.

hij nog nimmer iemand ontmoet had, die zoo groote standvastigheid aan den dag legde en vereerde hem, uit bijzondere achting, den zilver vergulden Turk, die, volgens den bekenden schrijver Van Alkemade in 1731 in 't bezit was van Leiden's ontvanger van de extraordinaire Verponding, Mr. Jan Alensoa, achterkleinzoon van den genoemden Weselschen Predikant.

Niet minder merkwaardig is de *Oldenburgsche Drinkhoorn*, welke uitmunt door rijke ornamentering, bestaande in kasteelen en kerken in miniatuur, terwijl tal van personen van verschillende staat hier zijn uitgebeeld, van welke laatsten de biddende non in een kapel (F), alsmede de biddende man in zijn bidcel (G.) bovenal merkwaardig zijn. Voorts ontbreekt het hier niet aan krijgsknechten te paard en te voet. De bovenrand van den drinkhoorn (B.) bevat de woorden: „o, Mater Dei, memento mei”, d. i. Moeder Gods, gedenk mijner, terwijl op het deksel (A.) „o Deitas” te lezen staat en voorts nog twee opschriften zijn aangebracht, n. l. „ich begere toe” en „drink al uit”. Voorts vertoonen de verschillende wapenschilden den dubbelen adelaar, de drie leeuwen van Denemarken, de Fransche lelie enz., terwijl de hoorn rust op twee griffioenen, welk fabuleus dier de Groot-hertog van Mecklenburg in zijn schild voerde. Volgens Van Alkemade zou deze hoorn in 1475 door Christiaan I, koning van Denemarken gewijd zijn aan de Drie Wijzen, Caspar, Balthasar en Melchior, wier namen ook in het

De Beker van Hugo de Groot.

deksel te lezen staan, en in gebruik zijn geweest aan 's konings disch, wanneer deze in de Octaaf der Driekoningen te Keulen vertoefde, alwaar, naar men wil, hun gebeente rust.

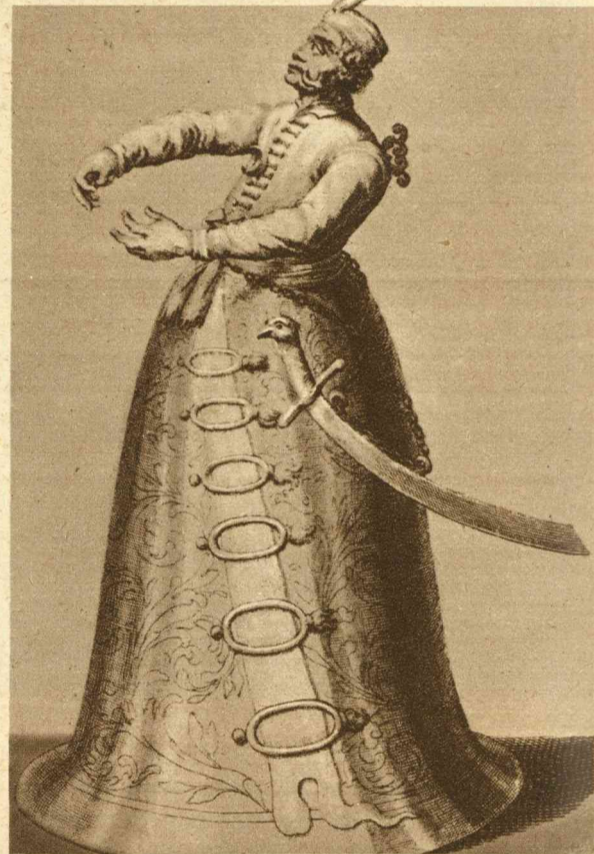
Aan dezen hoorn — welke, volgens Balthasar Bekker, omstreeks het jaar 1690 door den toenmaligen Koning van Denemarken, tevens Graaf van Oldenburg, naar Kopenhagen gebracht werd — is de navolgende legende verbonden. Toen op zekeren dag de Graaf van Oldenburg in het bosch Bernefeur ter jacht was gegaan, en hij van dorst versmachtte, smeekte hij om drinken, onverschillig wie het hem zou geven. Toen verscheen een beeldschone jonkvrouw, die hem een zeldzaam kunstig bewerkten drinkhoorn overreikte, zeggende, dat, indien hij aarzelde hem te ledigen, groot onheil over den Graaf en zijn huis zou komen. Deze, achterdocht koesterend, dat de hoorn misschien vergift zou bevatten, stortte den inhoud achter zich over zijn paard uit, welks haar onmiddellijk verschroeide en uitviel. Hoewel de jonkvrouw, die geen ander kon zijn dan de vermomde duivel, aanstonds den hoorn terugeishte, behield de graaf hem en spoedde er zich ijlings mede huiswaarts.

Vermeldenswaard is voorts de glazen drinkklok, bekend onder den naam van *Duc d'Alf's uitluiding*, welke gebruikt werd bij de afzwering van den Koning van Spanje

in het jaar 1581. Hoewel de hertog toen reeds lang vertrokken was, verstond men onder zijn uitluiding de afschudding van het Spaansche juk. Voor een te houden plechtigen maaltijd door de Leden van de Staten der Vereenigde Nederlanden waren glazen bekers vervaardigd, in welke, als in een klok, een glazen klepel hing — de haak, waaraan deze bevestigd werd, is op onze afbeelding duidelijk te onderscheiden. — Zoodra de bekers geledigd waren, begonnen de aanzittenden te luiden en, naar men wil, bleef dit gebruik nog eenigen tijd bij verschillende gezelschappen in zwang, terwijl men onder het gelui een deuntje aanhief als:

Duc d'Alf die heeft het te zwaar verbruid
Wij luiden den Koning van Spanje uit.

Ten slotte geven wij hier nog een afbeelding van het zoogenaamde „*Glas Loevestein*”, ook wel „*Huig de Groot*” geheeten. Deze glazen beker werd door den geyangene, tijdens zijn verblijf op het slot, geregeld gebruikt en, na zijn merkwaardige ontsnapping, door Maria van Reigersbergen medegenomen. Toen later haar broeder, Lid van den Hoogen Raad van Holland, Zeeland en West Friesland, op zekeren dag den heer Justus Rijk-

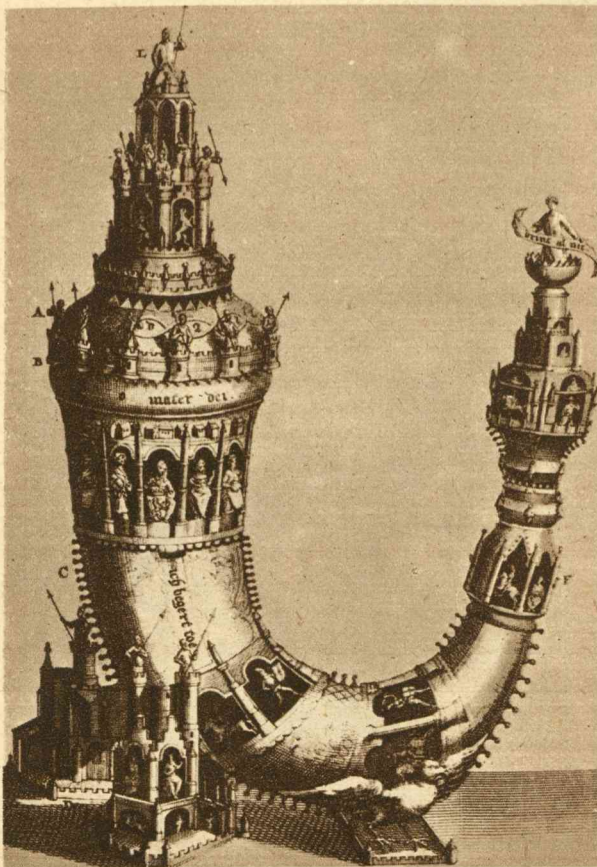
De Spinola-beker.

waard aan zijn disch genoodigd had, bood hij den beker, na dien eerst zelf geledigd en vervolgens weder gevuld te hebben, zijn gast aan, die aanstonds dit extempore uitsprak:

Haec vini mensura fuit
qua Grotius olim
Captivus curas leniit
atque sitem,

d. w. z. „dit was de mate wijns, met welke Grotius voorheen zijn zorgen verdreef en zijn dorst leschte.” De heer Reigersbergen was zoo verrukt over de vaardigheid van zijn gast, dat hij dezen het glas, met de Latijnsche versregels er in gesneden — gelijk zij gedeeltelijk op onze foto duidelijk zichtbaar zijn — ten geschenke aanbod, welk aanbod dankbaar aanvaard werd.

F. W. DRIJVER.

De Oldenburgsche Drinkhoorn.

Het edele te kennen is een aanwinst, die ons nooit ontroofd kan worden.

Wie tegen zichzelf en anderen waar is en blijft, bezit de schoonste eigenschap der groote talenten.

Bewaar eerst den vrede in uzelf, en dan zult gij anderen tot vrede kunnen brengen.

Uw lot rust in uw eigen boezem.

OP HET LAND

De beide hutten stonden in de nabijheid van het kleine badplaatsje aan den voet van een heuvel, naast elkaar. De bewoners ervan moesten hard werken om aan den onvruchtbaren bodem het voedsel voor hun kinderen te ontworstelen. In iedere hut waren er vier.

Voor de beide deuren krioelde het kleine goed van den ochtend tot den avond rond. De beide oudsten waren zes jaar, de beide jongsten ongeveer vijftien maanden oud, daar in beide huisjes de bruiloften en de geboorten tegelijk hadden plaats gehad.

De beide moeders konden hun kinderen in den grooten hoop nauwelijks uit elkander houden. De acht namen zweefden hun onophoudelijk in hun hoofd door elkander. En als de mannen eens roepen wilden, dan riepen zij eerst dikwijls drie andere namen, eer zij den juisten vonden.

De hut, die vooraan stond, als men van de badplaats kwam, werd door de familie Turache bewoond, die drie

van bewondering, die hem smartelijk en bijna als een verwijt troffen, gewoon.

De jonge dame echter riep: „Ik moet een van hen toch een kus geven! Hoe graag zou ik ook zoo'n kind hebben! Dat kleinste daar!”

En reeds sprong zij van den wagen en liep op de kinderen toe, nam een der kleinsten, een leuken bengel, in de armen, tilde hem op en kuste hem hartstochtelijk op de vuile wangen, de blonde krullende, met allerlei vuil bedekte haren en de ronde knuistjes, waarmede hij probeerde de lastige bewijzen van teederheid af te weren.

Toen steeg zij weer op den wagen, die snel wegreed. Maar de volgende week kwam zij weer, ging op den grond zitten, stopte het joggie vol met koek en voerde de anderen met bonbons; toen speelde zij met hen als een straatkind, terwijl haar echtgenoot in het elegante wagentje geduldig op haar wachtte.

En nog een keer kwam zij terug, maakte kennis met

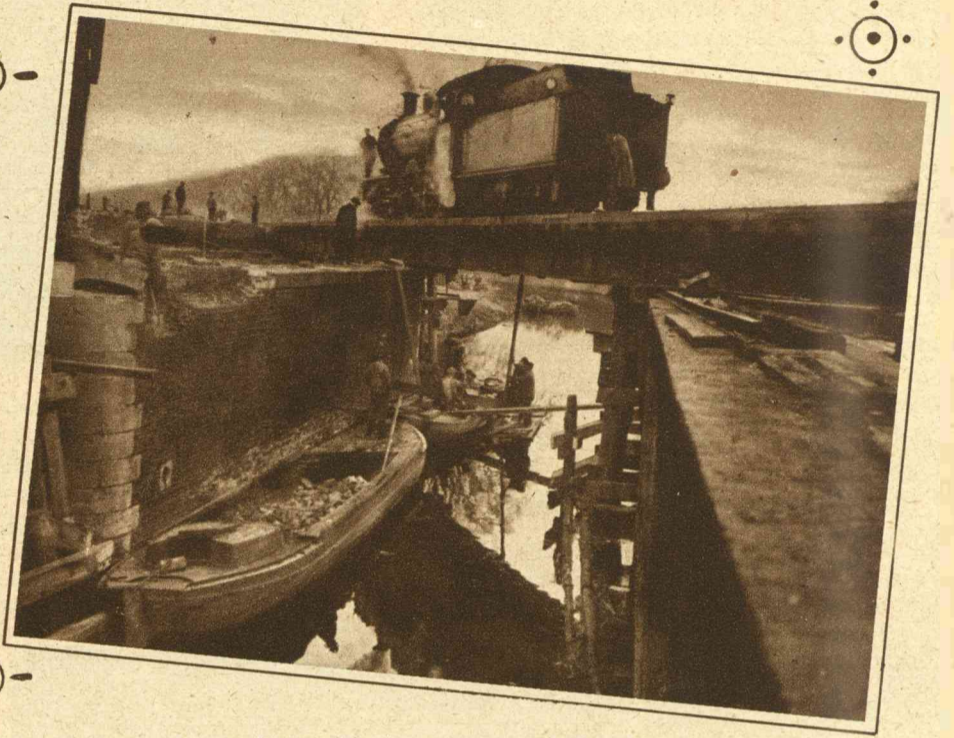
zoals verwacht mag worden, zich goed ontwikkelt, dan zal hij onze erfgenaam zijn. Zouden wij toevallig nog kinderen krijgen, dan zal hij gelijk met hen opdeelen. Voor 't geval dat hij toch niet zoo opgroeit als wij hopen, dan zullen wij hem, als hij mondig is, een som van twintigduizend gulden geven, die reeds nu bij een notaris op zijn naam gedeponneerd zal worden. U zullen wij tot aan uw dood een rente van honderd gulden per maand geven. Heeft u het nu begrepen?”

De moeder was woedend opgesprongen.

„Ik zou u mijn Karelletje verkoopen? Neen, dat kan men toch van geen moeder verlangen. Dat zou schande zijn!”

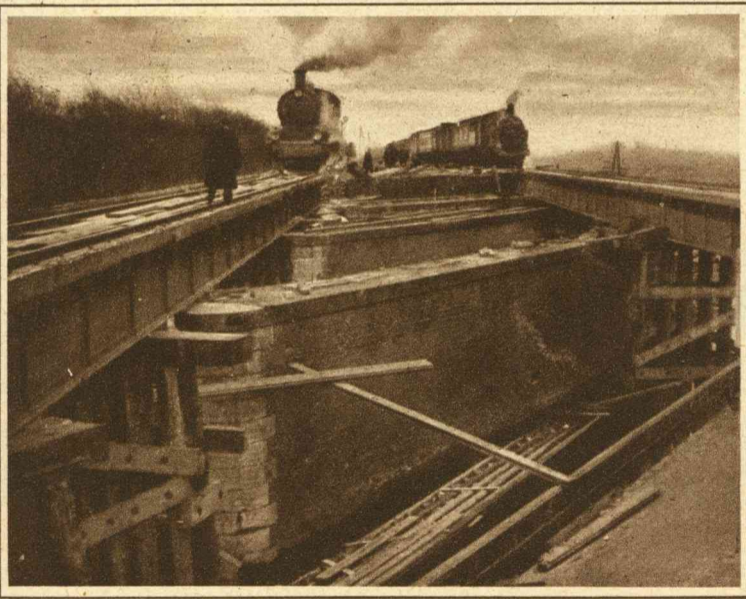
De vader zette een ernstig, nadenkend gezicht en zei niets, maar hij gaf zijn instemming met de woorden van zijn vrouw, door een voortdurend knikken van zijn hoofd te kennen.

Mevrouw de Hubières begon te huilen, wendde zich tot haar man en stotterde zuchtend met de stem van een kind,

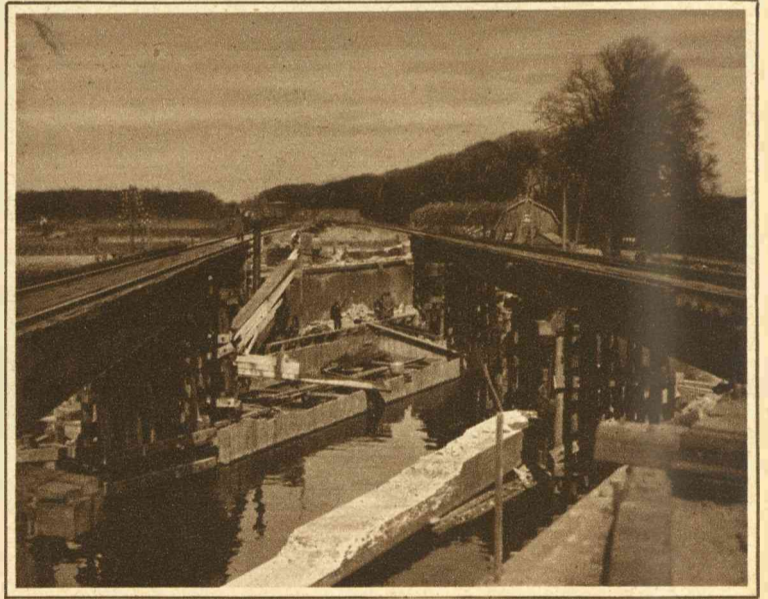
DE VERNIEUWING VAN DE SPOORBRUG OVER DE LEIDSCHÉ VAART BIJ VOGELENZANG.

Reeds eenige maanden is men bezig de spoorbrug over de Leidsche Vaart bij Vogelenzang door een ander te vervangen. Aangezien het verkeer op dit drukke traject (Amsterdam—Rotterdam) natuurlijk niet onderbroken mocht worden, was het noodzakelijk eerst een tweetal hulpbruggen te leggen. Onze foto's geven een interessant idee van dit omvangrijke werk. Hierboven, links: de oude brug. Ernaast worden de stutten geplaatst voor een der hulpbruggen. Rechts: De nieuwe gelegde hulpbrug wordt aan een belastingproef onderworpen.

Links: De beide hulpbruggen. In 't midden de fundeeringen van de inmiddels afgebroken oude brug. Op de rechter brug ziet men juist de Parijsche Express met een 15 K.M. vaart passeeren. De linker hulpbrug wordt gelijktijdig beproefd.

Rechts: Een overzichtsfoto van het werk, die het stadium weergeeft waarin het de vorige week verkeerde. Naar schatting zal de nieuwe brug na ongeveer een jaar gereed zijn.

meisjes en een jongen had; in de tweede woonden de Ballins met een meisje en drie jongens.

Beide families leefden eenvoudig van soep, aardappelen en frissche lucht. Om zeven uur 's morgens, 's middags en om zes uur 's avonds verzamelden de beide moeders hun kinderen om zich heen, zooals de ganzenhoeders hun ganzen bijeen roepen, en deelden hun de soep uit. De kinderen zaten volgens leeftijd om de houten, door vijftigjarig gebruik glanzend geschuurde tafel. Het jongste kind kwam nauwelijks met zijn mond aan den rand der tafel. Voor elk stond een bord met stukken brood, die geweekt waren in het water, waarin de aardappelen gekookt waren, benevens een stuk kool en drie uien. En het heele regiment at, tot het geen honger meer had. De moeder voerde het kleinste.

Als er 's Zondags een stukje vleesch in de pan was, dan was het groot feest; Vader bleef dan langer als gewoonlijk aan tafel zitten en herhaalde vaak: „Zooiets zou ik best alle dagen lusten.”

Op een namiddag in Mei hield er plotseling een rank wagentje stil voor de beide huisjes, en een jonge dame, die zelf gestuurd had, zei tot den heer die naast haar zat: „Kijk toch eens, Henri, die kinderen! Hoe aardig spelen zij daar met elkander in 't zand.”

De heer antwoordde niet; hij was aan dergelijke uitroepen

de ouders, verscheen spoedig alle dagen en had steeds haar taschje vol met lekkernijen en klein geld.

Zij heette Mevrouw de Hubières.

Toen zij weer op een morgen kwam aanrijden, steeg haar man met haar van den wagen; en zonder zich bij de kinderen op te houden, die hen nu precies kenden, gingen zij een der hutten binnen.

De ouders Turache waren juist bezig hout te kloven om het eten te koken; verrast sprongen zij op, droegen stoelen aan en wachtten op de dingen die komen zouden. En de jonge dame begon een beetje onzeker en aarzelend: „Ik wou graag eens met u praten, of u . . . of u mij misschien uw jongste zoontje zoudt willen geven . . .”

De ouders keken elkander verbluft en onnoozel aan en antwoordden niet.

Zij haalde diep adem en ging voort: „Wij hebben geen kinderen, wij zijn heelemaal alleen . . . mijn man en ik. . . wij zouden hem graag voor altijd hebben . . . wilt u hem ons geven?”

De moeder begon te begrijpen.

„U wilt ons Karelletje hebben? Neen, die geven wij niet . . .”

Mijnheer de Hubières nam nu het woord. „Mijn vrouw heeft zich niet duidelijk uitgedrukt. Wij willen hem als kind aannemen . . . hij kan u steeds bezoeken. Als hij,

wiens wenschen men gewoonlijk steeds vervult: „Ze willen niet, Henri. Ze willen niet!”

Daarop deed hij een laatste poging.

„Maar goeie menschen, denk toch aan de toekomst van uw kind, aan zijn geluk, aan . . .”

De moeder viel hem, geheel buiten zichzelf, in de rede: „Hou nou maar op, wij hebben daar allemaal aan gedacht . . . ga maar liever weg en kom maar nooit weer terug. Dat is toch te erg, iemand zoo zijn kind te willen weghalen!”

Toen Mevrouw de Hubières wegging, bemerkte zij, dat er twee kleine kereltjes speelden en vroeg onder tranen, met de taaheid van een verwende dame, die men nooit iets geweigerd heeft: „Die andere kleine is niet van u?”

De oude Turache antwoordde: „Neen, die is van onzen buurman; u kunt daar wel eens vragen, als u wil.”

En met die woorden trad hij zijn hut binnen, waarin de onwillige stem van zijn vrouw nog niet verstomd was.

De twee Ballins zaten aan tafel en aten aandachtig een snee brood, die zij spaarzaam met boter bestreken, die zij met een mes van een klein tusschen hen in staand bordje namen.

Mevrouw de Hubières deed opnieuw haar voorstel, maar veel voorzichtiger, verleidelijker, verlokender.

De beide ouders schudden eerst afwerend hun hoofd.

Toen zij echter hoorden, dat zij iedere maand honderd gulden zouden krijgen, keken zij elkander vragend aan en hun standvastigheid scheen aan het wankelen.

Langen tijd zwegen zij besluiteloos, duidelijk door het voor en tegen gekweld. Eindelijk vroeg de vrouw: „Wat zeg jij ervan, man?”

Hij antwoordde betekeningsvol: „Ik zeg, dat het voorstel misschien niet te verwerpen is.”

Nu begon Mevrouw de Hubières, die van angst en ongeduld reeds beefde, van de toekomst van den kleine te praten, van zijn geluk, en van het vele geld, dat hij hun later geven kon.

De vader vroeg nog: „En de rente van twaalfhonderd gulden wordt die bij een notaris gedeponeerd?”

„Natuurlijk!” antwoordde mijnheer de Hubières, „als u wilt reeds morgen.”

De moeder, die juist over iets had nagedacht, meende nog: „Honderd gulden per maand, dat is niet genoeg voor den kleine; over een paar jaar kan hij al meewerken; wij moeten honderdtwintig hebben...”

Mevrouw de Hubières beloofde ze direct en daar zij het kind dadelijk wilde meenemen, legde zij voor den eersten keer honderd gulden als een cadeautje op de tafel, terwijl haar man een overeenkomst opmaakte. De burgemeester en een buurman, die men erbij gehaald had, dienden als getuigen.

En de jonge vrouw greep den kleinen huilenden bengel en nam het verheugd met zich mee, zooals men een lang begeerd voorwerp uit een winkel meeneemt.

De beide Turaches stonden voor hun deur, keken haar zwijgend en met een ernstig gezicht na en bevreunden misschien reeds hun weigering.

Men hoorde niets meer van den kleinen Jean Ballin. Zijn ouders haalden iedere maand hun honderdtwintig gulden bij den notaris; met hun burens waren zij echter kwaad geworden, omdat vrouw Turache hen treiterde, daar zij telkens zoo luid, dat men het bij de Ballins hooren kon, herhaalde: „Het zou onmenschelijk geweest zijn zoo'n schaapje te verkoopen; het zou een laagheid en een schande geweest zijn!”

Vaak ook nam zij haar Karelkje met opzet innig in haar armen en riep hem dan toe, als kon hij haar vers aan: „Jou verkoopen wij niet, neen, wij ver-

EEN WEELE VAN KLEUR EN GEUR.

In aansluiting met de reeds in ons vorig nummer gepubliceerde foto's der Rotterdamsche Voorjaarsbloemententoonstelling, brengen wij hierboven nog een schitterend-geslaagde opname van verreweg de fraaiste inzending, die bestaat uit een rijkdom van varens, gouden en blauwe regen, orchideeën enz., gedrapeerd om een spiegel. De weelde aan kleur en geur, die dit hoekje tentoonspreidt, roept de herinnering wakker aan de sprookjes van „Duizend-en-één-nacht”...

hielp een oude dame met grijs haar uitstappen. De dame zeide: „Daar is het jongen, het tweede huis!”

En de jonge man trad de hut der Ballins binnen, alsof hij er thuis was.

De oude moeder was juist haar schort aan 't waschen; de reeds gebrekkige vader sluimerde naast den haard. Zij stonden nu allebei op en de jonge man zei: „Goeden dag, Papa. Goeden dag, Mama!”

Verschrikt richtten zij zich op. De moeder liet van opwinding haar zeep in het water vallen en stotterde: „Ben jij het, kind? Ben jij het?”

Hij omarmde haar en herhaalde slechts: „Goeden dag, Mama.” Terwijl de oude vader met de kalmte, die hem nooit verliet met zijn reeds sidderende stem zei: „Daar ben je nu weer, Jean,” als had hij hem een maand geleden voor het laatst gezien.

Toen zij elkander nu weer hadden leeren kennen, wilden de ouders hem natuurlijk direct aan het heele dorp vertoonen en gingen met hem naar den burgemeester, den notaris, den onderwijzer en den dominee.

Karelkje stond voor de deur der hut en zag hen voorbijgaan.

Bij het avondeten zei hij tot zijn ouden vader en moeder: „Jelui zijn eeuwig stom geweest, dat jelui de kleine Ballin hebt laten nemen!”

De moeder antwoordde hardnekkig: „Wij wilden ons kind niet verkoopen!”

De vader zei niets. En de zoon meende weer: „Dat zou toch geen ongeluk geweest zijn op die manier verkocht te zijn!”

De oude Turache antwoordde toornig: „Aanstands zul je ons nog verwijten, dat wij je gehouden hebben!”

En de jonge man antwoordde brutaal: „Nogal logisch! Natuurlijk maak ik er jelui een verwijt van, dat jelui zulke schaapskoppen geweest zijn. Zulke ouders te hebben, is een ongeluk. Jelui verdienen waarachtig, dat ik van jelui wegliep.”

De vrouw weende over haar bord. Zij zuchtte bij iederen lepel, morste de helft van de soep en huilde: „Ik zou mij liever mijn hals afsnijden, als mijn kinderen te verkoopen!”

De knaap schreeuwde echter ruw en boosaardig: „Ik kon mij beter mijn hals afsnijden, omdat ik zoo ongelukkig ben. Toen ik den ander zag, kookte mijn bloed. En ik zei tot mijzelf: Dat kun je nooit aanzien!”

Hij stond op.

DE REIZENDE TENTOONSTELLING VOOR VOLKSGEZONDHEID IN HET KONINKLIJK PALEIS.

In de Gothische Zaal van het Koninklijk Paleis te 's-Gravenhage, daartoe door H.M. de Koningin ter beschikking gesteld van het Dagelijksch Bestuur van het Ned. Roode Kruis, is een tentoonstelling gehouden op het gebied van Volksgezondheid. Onze fotograaf maakte er een tweetal interessante opnamen. Links: de stands waarin gedemonstreerd werd hoe men het gezonde en zieke kind thuis verzorgen moet. Rechts: Een interessant hoekje der expositie.

koopen onze kinderen niet! Al zijn we ook niet rijk, onze kinderen verkoopen wij toch niet!”

Zooiets gebeurde iederen dag, jaar in jaar uit. Dagelijks deed zij grove toespelingen voor de deur, zoodat men ze in het naburige huis stellig hooren moest. Ten slotte hield vrouw Turache zich voor beter dan iedere andere vrouw der omgeving, omdat zij haar Karelkje niet verkocht had. En als men van haar sprak, zei men gewoonlijk: „Het was beslist een verleidelijk aanbod, maar zij heeft zich als een trouwe moeder gedragen.”

Men haalde haar aan, als het over moederliefde ging, en Karelkje, die achttien jaar werd, en dien men zonder ophouden voorhield, dat men hem toen niet verkocht had, hield zich daardoor voor meer dan al zijn kameraden.

De Ballins leefden nu, dank zij hun rente, heel gemakkelijk. En daarin lag wel hoofdzakelijk de rede van de niet te stillen woede der Turaches, die arm gebleven waren.

Hun oudste zoon was nu bij de soldaten. De tweede was gestorven; en Karelkje moest alleen met zijn ouden vader werken om zijn moeder en de twee jongere zusjes te onderhouden.

Hij was juist een en twintig jaar oud, toen op een morgen een prachtige équipage voor de beide hutten stilhield. Een jonge heer met een gouden horlogeketting sprong eruit en

MODERN VERKEËR.

Ruiten rink'len, vloeren kraken,
deuren springen uit het slot...
Opa's pijpen, uit het rekje,
duiken naar den grond: kapot...!
Schilderijen schomm'len lustig,
lampen schommelen inclus...
Alle tafels doen een dansje
in dit plots betooverd huis...
De piano-snuisterijtjes
kletteren eendrachtig neer...
Onze daghit zweeft de trap af
in de armen van Meneer...
Juffrouw twee-hoog zit op één-hoog,
Juffrouw één-hoog zwemt op straat...
Als een vrachtauto, knus ronkend,
door ons stille buurtje gaat!

Jan van Velthoven.

„Het is werkelijk beter, dat ik niet langer meer hier blijf, want dan zou ik jelui toch van den avond tot den morgen verwijten doen. En wat zou dat voor een leven voor jelui zijn? Ik kan het jelui nooit vergeven!”

De oudjes zwegen, terneergeslagen, met bittere tranen vechtend.

Hij begon weer: „Neen, dat kan ik jelui nooit vergeven! Ik zoek liever mijn brood ergens anders!”

Hij opende de deur. Luide stemmen kwamen naar binnen. De Ballins vierden den terugkeer van hun kind.

Toen stampte Karelkje woedend met zijn voet, keerde zich nog eenmaal naar zijn ouders en schreeuwde: „Schaapskoppen!”

Met deze woorden verdween hij in de duisternis.

(Naar Guy de Maupassant).

Wat een mensch in zichzelf of in anderen niet verbeteren kan, moet hij geduldig dragen.

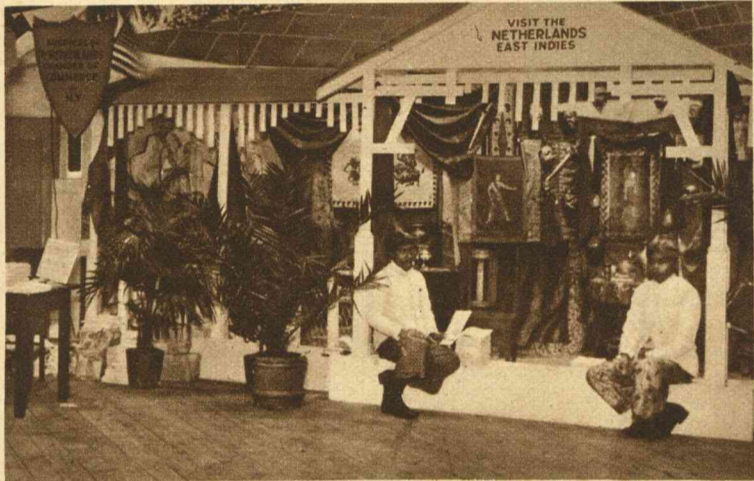
Wie de ware en volmaakte liefde bezit, zoekt in geen ding zichzelf.

VAN HEINDE EN VERRE

Cabaret en Mode-show te 's-Gravenhage.

Te 's-Gravenhage werd in de afgelopen week een mode-show gegeven, uitgaande van Maison de Vries te Amsterdam. De show werd opgeluisterd door zeer goede cabaretkunst en door den Weenschen mode-kunstenaar Ladislaus Czettel, in zijn creatie „Het gespelde kleed”. Wat deze laatste in enkele oogenblikken weet te bereiken, grenst aan het ongelooflijke: in een ommezien werd uit eenige lappen stof, een paar linten en wat speljen een keurig costuum aan het lichaam der mannequins gedrapeerd. Zijn succes was dan ook werkelijk wél-verdiend. Onze fotograaf maakte een drietal kiekken, die wij hierboven reproduceeren. *Links*: Een der fraaie toiletten door Maison de Vries gedemonstreerd. *Midden*: Groep internationale artisten, die het cabaretgedeelte op uitnemende wijze verzorgden. *Rechts*: Ladislaus Czettel speelt de danseres Merry een costuumpje aan.

Links:

Nederlandsch-Indië in Amerika.

Op de „Reis-Tentoonstelling” in het Grand Central Palace te New-York van 25 Maart tot 1 April gehouden, is de Nederl. Kamer van Koophandel aldaar vertegenwoordigd geweest met een stand, voorstellend Nederlandsch Oost-Indië.

Rechts:

De „Maastrichter Staar” te Parijs.

De bekende zangvereniging, de „Maastrichter Staar” bracht een bezoek aan de fransche hoofdstad, waar zij met veel hartelijkheid ontvangen is. Onze correspondent maakte een kiek van de Vereeniging aan het graf van den onbekenden soldaat.

Mr. J. Woltman,

de nieuw-benoemde secretaris-generaal van het Departement van Oorlog, die met ingang van 1 Mei den heer Doorman als zoodanig vervangt.

Arthur Schnitzler in ons land.

De bekende Weensche schrijver Arthur Schnitzler, die in ons land uit eigen werk kwam lezen, is 25 April l.l. te 's-Gravenhage ten huize van den heer Kleykamp ontvangen. Wij kiekten den schrijver (x) temidden van vrienden en vereerders.

Mr. W. A. 't Hooft †.

Te Haarlem is op 88-jarigen leeftijd overleden de heer Mr. W. A. 't Hooft, oud-president van de Arrondissementsrechtbank aldaar.

Johannes van den Bosch

Johanna van Velthoven

te Someren, die verleden week hun gouden huwelijksfeest vierden. Beiden zijn gelukkig nog goed gezond en zeer kras.

Een dertigjarig jubileum.

Op 20 April l.l. herdacht het Haagsch Harmonie-Gezelschap „Apollo” zijn 30-jarig bestaan. In dien tijd werd het 38 malen op verschillende wedstrijden bekroond, o.a. met 6 Eereprijzen. De directeur, de heer A. C. L. Wemelink Entink, is mede een van de oprichters en sedert circa 27 jaren muzikale leider van het gezelschap.

VAN SPOOKHISTORIES

De robuuste figuur van den nieuwen rentmeester van lord Salisbury viel iedereen op in de sociëteit. De oude lord had zijn jongen secretaris zelf geïntroduceerd in den kring van z'n vrienden en hij was geweldig trotsch op hem. Met genoegen had hij gezien, dat John Twist, zoo heette namelijk zijn secretaris-rentmeester, onmiddellijk in dit gezelschap van rijke edellieden, bon-vivants, die het leven van de genoeglijkste zijde plachten te beschouwen, den juisten toon had weten te treffen en er spoedig in geslaagd was aller sympathie te verwerven. Zijn succes had Twist vooral te danken aan zijn optreden als onderhoudend causeur, wiens gesprekken gekruid waren met geestige kwinkslagen. Hij was onuitputtelijk in het verhalen van spannende, avontuurlijke gebeurtenissen, waarin hij zelf een groote rol gespeeld had of er zijdelings in betrokken was. Hij verluchtigde deze verhalen met levendige, verklarende gebaren en kon het dikwijls onderwijl niet nalaten om met zichtbaar welgevallen zijn slank, athletisch gespierd lichaam te toonen en te gewagen van de kranige krachtpraestaties, die hij daarmee had kunnen doen. Al nam men de waarheid van deze roemruchtige daden met eenig scepticisme aan, men kreeg toch wel den indruk, dat het Twist aan moed niet ontbrak.

Intusschen werd Twist steeds meer de favoriet van de in het oude Iersche bergland opgegroeide edellieden. Men zag hem gaarne verschijnen in de typische, veelal vervallen kasteelen en het duurde niet lang of hij werd uitgenoodigd om deel te nemen aan grandioos-opgezette jachtpartijen, waarbij nog het oude systeem gevolgd werd van het jagen met koppels honden. Bij deze excursies kreeg Twist gelegenheid om te demonstreeren, dat zijn lichaam tegen iedere vermoeienis getraind was en dat hij in de jachtsport minstens even bedreven was als zijn meester.

Het geheele gezelschap vereenigde zich na de opwindende emoties van de jacht in het kasteel van lord Salisbury. Na een zeer overvloedig diner gesavoureed te hebben, ging Twist met eenige jongeren van het gezelschap naar zijn kamer. De nieuwe rentmeester was een gezellig, spraakzaam gastheer. Spoedig was hij met zijn nieuwe

vertelde Twist, „verloor een van de medewerkers van Cork bij die zaak zijn leven en U zult U ook nog wel herinneren, dat een van de andere detectives in een valstrik werd gelokt, waarbij deze bijna het leven inboette. Hij ontsprong nog net den dans, dank zij een ingéneusen inval van Cork, den leider van het instituut.”

De verteller zweeg even. Daarna vervolgde hij op bescheiden toon: „die ternauwernood aan den dood ontsnapte ben ik...”

De vrienden van den rentmeester hadden met ongevinsde belangstelling diens emotioneel verhaal gevolgd. Men maakte naar aanleiding van het zoeven gehoorde eenige opmerkingen over den moed en het speur-instinct, waarover een goed detective beschikken moet.

„Behalve die beide eigenschappen,” vond George, de oudste zoon van Salisbury, die te Oxford studeerde, „dient

„Dat moet je ons waar maken!” werd van verschillende kant geroepen.

„Goed!” lachte Twist. „Honderd pond voor dengene, die mijn bewering logenstraft!”

Het was juist iets voor den avontuurlijken geest van zijn gasten, om een dergelijke weddenschap met enthousiasme aan te grijpen. Allen zetten honderd pond in, zoodat Twist, indien hij verloor, aan elk van zijn zes gasten honderd pond zou hebben uit te betalen en in geval van succes een bedrag van zeshonderd pond winnen zou.

Toen den volgenden avond hetzelfde gezelschap in de sociëteit bijeen was, werd de uitvoering van de weddenschap besproken. Eerst diep in den nacht kwam men tot overeenstemming. Twist zou, om zijn dapperheid te bewijzen, een nacht moeten doorbrengen in een zeer

bouwvallig kasteel, dat sinds menschenheugenis niet bewoond, was geweest en dat het middelpunt vormde van tal van lugubere spookhistories. Het was inderdaad een feit, dat de bewoners van deze streek in het Iersche bergland zich in de duisternis nimmer waagden te begeven in den omtrek van de beruchte ruïne en er gingen veel vage geruchten, dat eens een roekeloze, die spottend gelachen had om de geheimzinnigheid, waarin de bijgeloovige volksziel het kasteel hulde, en die zich verstout had moederziel alleen in den nacht een bezoek te brengen aan het mysterieuze huis, den volgenden dag hevig ontdaan was teruggekeerd met een aschgrauwe gelaatskleur en nog jaren naderhand verbleekte, wanneer men maar slechts zinspeelde op het kasteel. De waaghals had zich nooit uitgelaten over de nachtelijke gebeurtenissen, die hem zoozeer overstuur gebracht hadden.

Twist ontving met een onbewogen gezicht de mededeeling van dit plan. Hij had natuurlijk gehoord van de griezelige gebeurtenissen, die de volksmond in de veelbesproken ruïne liet afspelen. Het lag echter volkomen in de lijn van zijn fysiekkrachtige en kerngezonde natuur om voor deze fantastische weefsels slechts een ongeloofig schouderophalen over te hebben. Heimelijk had hij pret over de wijze, waarop de eigenaardige weddenschap zou worden beslist. Het zou toch heusch een klein

UIT ONS SCHOONE INSULINDE

Op deze pagina reproduceeren wij een drietal fraaie opnamen uit de omgeving van Djokja (Java, Ned. O.-Indië). De foto hierboven geeft een Kali (rivier) in de nabijheid der stad weer. Op den voorgrond ziet men kali-stenen, welke van de bergen zijn losgescheurd en met een donderend geraas naar beneden stortten. Zij zijn soms wel vier M³. groot.

De aanleg van de fundamenteën voor een te bouwen stuwdam, waar overheen het water der wild bruisende kali geleid wordt.

Een reeds-aangelegde stuwdam nabij Djokja. Deze stuwdammen dienen om de rijstvelden te irrigeren. Zooals men weet is de cultuur van rijst het hoofdmiddel van bestaan op Java.

vrienden in een geanimeerd gesprek gewikkeld en de invloed van den zwaren wijn, bij het diner genoten, was er vermoedelijk de oorzaak van, dat de conversatie zich allengs meer bewoog op het gebied van avontuurlijke, dolzinnige ondernemingen. Twist scheen ook op dit terrein veel merkwaardigs ondervonden te hebben. Met trots vertelde hij, dat hij eens uit liefhebberij een tijdlang werkzaam geweest was aan het vermaarde detectivebureau van John Cork in New York, welk instituut dikwijls belangrijke regeeringsopdrachten kreeg. „Dank zij mijn werkzaamheden bij dien slimmer Cork, een prachtkerel en een detective met een geweldigen speurzinn, heb ik die gerucht makende ontmaskering kunnen meemaken van den beruchten opium-smokkelaar, den Chinees Tsing Ko, die van uit zijn sinisteren kit over de geheele Vereenigde Staten zijn handel dreef en zich bovendien niet ontzag de bezoekers van zijn kit, zoodra zij door het bedwelmende goedje van aardsche dingen geen notie meer hadden, te berooven. Zooals U weet mijne heeren,”

een detective stalen zenuwen te hebben. Het woord angst mag in zijn woordenboek niet voorkomen. En ik geloof, dat er niemand is, die zelfs het hachelijksfe oogeblik zonder een spoor van vrees kan doorstaan.”

Twist lachte minachtend.

„Ik ben nooit wat men noemt „bang” geweest!”

Deze stoute verklaring van Twist gaf aanleiding tot een zeer zonderlinge weddenschap.

Salisbury, Mac Ready en de anderen keken Twist met lachende oogen aan.

„Je moet me niet kwalijk nemen,” zei Ready twijfelend, „ik geloof wel, dat je een dappere kerel bent, maar dat je nooit angst gekend hebt... neen, dat geloof ik niet.”

Twist bemerkte, dat zijn bewering door iedereen met twijfel ontvangen was en dat allen vonden, dat hij wat te bout gesproken had.

„En toch blijf ik er bij,” antwoordde hij op beslist toon, „dat het nog nimmer is voorgekomen, dat eenige omstandigheid mij vrées aanjoeg!”

kunstje zijn om een simplen nacht in het onbewoonde gebouw door te brengen. Natuurlijk moest hij voorbereid zijn op allerlei valstrikken van zijn behendige tegenpartij, die natuurlijk veel dolzinnige dingen in dien nacht zou doen om hem schrik aan te jagen.

Bij dit denkbeeld kon Twist niet nalaten even hardop te lachen. Ha, ha, hij kende allang die streken. In z'n studententijd had hij ze in honderd variaties meegemaakt. Zonderlinge, hol-klinkende geluiden; met phosphor belichte skeletten; spookverschijningen... dat waren doorgaans de kinderachtige trucjes, die men aanwendde om vrienden of vijanden angststuiptjes op het lijf te jagen. Maar bij hem moesten ze die grappen toch niet te ver doorvoeren. Hij zou daartegen z'n maatregelen wel nemen en ook eerlijk z'n tegenstanders daarvan op de hoogte stellen.

Op den avond van de groote gebeurtenis nam de jonge Salisbury hem even terzijde.

„Amice,” zei hij lachend, „denk er om, vannacht moet je een leelijke vuurdoop doorstaan. Je weet natuurlijk

wat men van het spookkasteel vertelt. Zou je misschien niet liever terug willen . . ."

„Ik dénk er niet aan!" riep Twist verontwaardigd. „Ik weet precies, welke waarde ik aan die spookgeschiedenissen moet hechten. Alleen wil ik je nog even vertellen — en je dient dit ook aan de anderen te zeggen" — en hierbij klonk zijn stem onverbiddelijk — „dat ik ieder spook, wat of wie het ook zijn moge, met den kogel ontvangen zal!" Hij toonde Salsbury een met scherp geladen browning.

Grinnekend keek Salsbury naar het wapen.

„All right!" antwoordde hij, „ik zie wel, dat de spoken vannacht wel inderdaad niets menselijks mogen hebben."

De tegenstanders hadden accurate maatregelen genomen. Tegen tien uur 's avonds kwam een met twee paarden bespannen wagen van Mac Ready den roekeloozen wedder halen. Twist was al gereed.

De wagen reed met een stevigen gang langs de ondoordringbaar-duistere wegen. Het was een starlooze, stormachtige nacht. Twist rekende uit, dat als de paarden hun snellen draf zouden volhouden, hij met een half uur aan het doel van zijn tocht zou arriveeren. Er was geen zweem van onrust in hem, al moest hij bekennen, dat het sinistere weer van dezen nacht wel volkomen paste in het milieu van een spookkasteel.

Toen het rijtuig stilgehouden had en hij uitgestapt was, zag hij op een twintig meter afstand voor zich een zwart en hoekig gevaarte opdoemen. Met zekere schreden dook hij weg in de inktzwarte donkerte in de richting van het immense silhouet. Zoo nu en dan belichtte hij met een elektrische zaklantaren het pad, dat hem naar het geheimzinnige huis voerde. De toegang tot het kasteel vond hij zonder moeilijkheden. Het was een zware, met ijzer beslagen poort, die hij slechts met moeite open te duwen wist. Met een doffen slag viel de poort achter hem dicht en even greep hem een gevoel van verlatenheid aan, toen hij aarzelend voortging in de wijde gang en hij zijn voetstappen hol en somber hoorde na-echoën in de gruwelijke stilte van het eenzame, verlaten huis.

Toen het licht van de lantaren weer vroolijk op-vlamde verdween die aarzeling en energiek onderwierp hij het gansche gebouw aan een nauwlettend onderzoek. Hij doorliep de ruimte van boyen naar onderen, keek zoekend rond in het doolhof van zalen en gangen en kille kelders. Aan enkele wrakke, bijkans vergane meubelen zag hij, dat al lang, lang geleden hier menschen vertoefd moesten hebben. Thans herinnerde echter niets aan de aanwezigheid van een menschelijk wezen. Zelfs het ongedierte scheen een verblijf hier te schuwen.

Na den inspectie-tocht besloot hij den nacht door te brengen in een van de bovenzalen, die slechts één toegang had, hetgeen de bewaking zeer vergemakkelijkte.

Hij ging zitten op een van de wankelende stoelen en legde de lantaren zóó op z'n knieën neer, dat de eenige deur scherp belicht werd. De browning hield hij in de hand, den loop gericht naar de deur. Zóó voelde hij zich veilig.

Overigens verstoorde geen enkel gerucht de stilte van het kasteel. Eenige uren achtereen zat hij intens te luisteren, liet zich niet tot onverschilligheid suggereeren door het uitblijven van eenig geluid, omdat hij wiskunstig-zeker wist, dat z'n tegenstanders óók in het kasteel toeven moesten en ook zeker van hun kant alles in het werk stelden zouden om hem de weddenschap te doen verliezen.

Terwijl hij zoo al de mogelijkheden, waarop men hem zou kunnen doen verschrikken, overwoog en bepeinsde, wát hem dan te doen stond, voelde hij plotseling een niet te bedwingen loomheid in zich opkomen, die zich als een bedwelmeling in z'n hoofd nestelde. Haast willoos sloot hij even de oogen . . .

Een onbestemd lawaai deed hem weer ontwaken. Met onmiskenbare ongerustheid nam hij de revolver, die hem in z'n slaap uit de handen gegleden was, weer op en keek speurend om zich heen. De eenige verandering was, dat de storm tijdens zijn slaap de kapotte venster-ramen opengeslingerd had. Dat was natuurlijk het vreemde rumoer geweest, dat hem had doen opschrikken. Glimlachend om dat vleugje van vrees sloot hij de ramen en ging weer zitten. Niettemin trachtte hij, nog onder de suggestie van het onbeteekenende en reeds verklaarde incident, waakzamer te blijven en toen hij op z'n horloge bemerkte, dat het middernachtelijk uur reeds lang verstreken was, vroeg hij zich verbaasd af, waaróm er niets gebeurde. Zóó goedkoop zouden ze hem de weddenschap toch niet laten winnen . . .

Op hetzelfde moment, dat hij dit bedacht, kreeg hij het unheimische en niet te definieeren bewustzijn, dat hij niet meer alleen in de kamer was. Impulsief greep hij z'n browning, nu hij, zij het ook nog vaag, begreep, dat de bezoeking op komst was. Door de geopende deur, die hij geen minuut uit het oog verloren had, kon niets zijn binnengetreten. Toen hij ook aan beide zijden naast zich niets bespeurdé, drong het bliksemsnel tot hem door, dat achter hem zich iets geheimzinnigs afspeelde. Bij deze conclusie kwam er iets hard, iets koude over zijn trekken. „Ik heb ze gewaarschuw!" mompelde hij en tegelijkertijd sprong hij op, keerde zich met een plotselinge beweging naar den achterkant van het vertrek. Zijn lantaren viel en belichtte schaars den vloer.

Zijn vermoeden werd bewaarheid. In de onzekere schemering tegenover hem bevond zich een spookverschijning. Hij zag een slanke, witte gedaante, met een skeletvormigen kop, waaruit een paar holle oogen hem akelig begluurden. De vreemde gedaante kwam als zwevend op hem toe.

Bij Twist week alle aarzeling. De verschijning, hoe griezelig ook, joeg hem geen schrik aan. Zonder iets te zeggen richtte hij z'n revolver op het hart van de gedaante.

„Als ge niet binnen drie tellen verdwenen zijt, trek ik af!" zei hij op onverbiddelijken toon.

De gedaante bleef onbewogen, maakte zelfs uittartend een nadere beweging.

Toen de drie seconden voorbij waren, aarzelde Twist. Hij wilde niet in koelen bloede een moord begaan.

„Ik geef nogmaals drie seconden," zei hij met een vloek, „verdwijn onmiddellijk, of ik bega een moord!" „Op een geest heeft een kogel geen invloed!" antwoordde de gedaante met een bedrieglijk nagebootste grafstem.

Twist telde langzaam een . . . twee . . . hij aarzelde nog even, wilde de verschijning nog een laatste gelegenheid geven om ongedeed te verdwijnen. Toen het skelet hem echter bleef fixeeren riep hij „drie!" . . . Onmiddellijk daarop trok hij af. Met rommelend, somber geluid daverde de knal door het verlaten gebouw.

Toen de rook was opgetrokken en hij de verschijning op zich zag toekomen werd hij lijkleek. Een vreemde ontzetting beving hem.

„Kogels hebben op geesten geen invloed!" herhaalde de geest, en tegelijkertijd bewoog deze een van de witte armen en slingerde iets naar den verbijsterden Twist. Deze raapte het ding, dat hem voor de voeten rolde, op: „De kogel!" . . . Hij fluisterde het met heesche stem, zonk toen bewusteloos ineen.

Hij had de weddenschap verloren.

Eenige dagen lang liep hij met de overtuiging rond, dat zijn ongelooft aan geestesverschijningen misplaatst was geweest. Toen bracht de jonge Salsbury de verklaring.

Het was een eenvoudige truc geweest. Zijn vriend, Mac Ready, die in Oxford chemie studeerde, had een chemisch praeparaat vervaardigd, dat in de open lucht vervluchtigde en door zijn dampen een kortstondige bedwelmeling veroorzaakte. Van uit een torentje, dat grensde aan het door Twist in beslag genomen vertrek, had men het praeparaat door de kapotte ruit in de kamer geslingerd. Toen het verdampingsproces zich had voltrokken en Twist even sliep, had men de scherpe kogels uit de browning genomen en daarvoor in de plaats looze knalhulzen gedeponneerd. Vervolgens hadden de vrienden de ramen opengegoid, tengevolge waarvan de bedwelmende dampen zich spoediger verwijderden konden. De mystificatie — aldus eindigde Salsbury — van de verschijning, die door een van de vele geheime gangen achter U was binnengetreten, is dus heel eenvoudig. De geest had uw browning-kogels in z'n hand.

Twist lachte witjes en betaalde.

R. W. LAMMERS.

BLOEIEND HYACINTHEVELD ONDER VOGELENZANG.

DE KASCONTROLE

NIEUWE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

3) (Vervolg)

Moet ik hier blijven staan?" vroeg de koetsier ongeduldig, verwijtend. De bankdirecteur kromp ineen. Hij wees in de richting van de Ferdinandstor.

„Rijd me rechtuit.”

De koetsier haalde misnoegd de schouders op. „Nou, en dan?" vroeg hij.

„Dan rij je den Alster langs tot aan het Veerhuis.”

„Vort,” commandeerde de koetsier en schommelend zette het rijtuig zich in draf.

Tusschen het lichte groen der jonge boomen door schemerden witte zeilen; daar ginds rekte zich in den zilverschijnenden damp van den aanbreekenden avond de buiten-Alster.

De wagen ging de spoorbrug onder door. Hier nam het groote-stadleven langzamerhand af; de rustig-voorname straat An der Alster met haar eindeloozen dubbelen zoom van gekapte accacia's nam den wagen op.

De koetsier keek wantrouwend naar zijn passagier om. Deze zat nog steeds roerloos en star als een gehypnotiseerde en staarde doelloos naar den hemel.

De man op den bok schudde zijn hoofd: er was iets niet in orde met den man.

„Moet ik doorrijden?" vroeg hij.

De aangesprokene verroerde zich niet.

„Een knap vrachtje heb ik me daar gesnapt,” bromde de koetsier voor zich heen.

Dan, alsof het hem zelf akelig temoede werd voor zijn passagier, hieuw hij met een woedend gebaar op den knol in, die verschrikt omhoogsprong. Met een scherpen ruk vloog de wagen een eind vooruit. Kieszling tuimelde achterover en richtte zich verward op. Hij keek voor zich heen en wreef zijn oogen uit:

Schmilinskystraat. Hoe was hij hier gekomen?

Langzaam begonnen de gebeurtenissen van de laatste uren weer in hem op te komen. Het telefoongesprek met Berlijn... het verpletterende antwoord van den portier van de Gertrüdenstrasse... het telegram dat hij aan Thomas gezonden had.

Nu herinnerde hij zich ook: hij had den koetsier bevolen, hem naar het Uhlenhorster Veerhuis te rijden. Wat wilde hij daar eindelijk? Duizelig richtte hij zich op en legde zijn hand op den schouder van den koetsier. Deze draaide zich schier verschrikt om.

„Keer om en rij nu naar de Continentalbank, Hohe Bleichen.”

De koetsier keek hem aan en zei dan plotseling: „Ik moet mijn rijdgeld hebben.”

Kieszling keek hem verdwaasd in 't gelaat.

„Mijn rijdgeld,” herhaalde de koetsier. „Het is al twee Mark tachtig. En terug is het nog eens zooveel. „Ik wil mijn geld hebben! Nu op staanden voet.”

De gemaande knikte mechanisch en haalde een biljet van tien Mark uit zijn zak.

„Hier!”

Het gezicht van den koetsier veranderde met één slag. Hij sloeg zijn jas omhoog en graaide omslachtig naar zijn portemonnaie.

„Laat maar!” Kieszling wenkte afwerend. „Maak, dat je naar de Continentalbank komt.”

In een oogwenk had de wagen gekeerd en reed in een tempo, zoo vlug als de oude knol het kon bijbrengen, in de richting van de stad terug.

Het kantoorgebouw aan de Hohen Bleichen lag in diepe duisternis. Kieszlings blikken gingen langs de vensterrijen van de eerste étage. Daar boven lag misschien al reeds het telegram, dat de opheldering behelsde. Hij herstelde zich. Hier, waar men hem kende, had hij kalmte, had hij zelfbewustzijn te toonen.

Hij steeg in een tamelijk zekere houding, die hem directe lichamelijke pijnen veroorzaakte, uit het rijtuig en ging op het gebouw toe. Hij drukte op den knop. De portier verscheen.

„Geen telegram voor mij gekomen, Kraethe?”

„Ja. Aan U persoonlijk geadresseerd, mijnheer Kieszling.”

Hij knikte herademend. „Dank je.”

De portier krabde zijn hoofd.

„Ik wist niet, dat U weer zou terug komen, mijnheer. Daarom heb ik het naar Uw huis gezonden. Daar moet het nu zijn.”

Kieszling draaide zich zonder een woord te zeggen

om en ging met haastige schreden de Hohen Bleichen af. Aan den hoek van de Ganssenmarkt keek hij om. De portier was niet meer te zien. En op hetzelfde oogenblik begon hij te loopen — dol... ademloos:.. als een opgejaagde...

Voor den Stadsschouwburg riep een kennis hem aan. Hij tikte vluchtig aan zijn hoed en liep verder, de oogen recht voor zich gericht. Wat konden hem thans zijn vrienden schelen! Slechts een enkele gedachte beheerschte hem: het telegram. Het telegram, dat over zijn en niet-zijn beslissen zou...

Eindelijk was hij voor zijn huis aangekomen, dat in een stille, donkere straat voor de Dammtor lag. Hij kreeg hijgend den sleutel, deed open en stormde wankelend de trap op.

Zijn vrouw deed zelf open.

„Reinhold!” zij haalde diep adem en wierp een angstigen blik op zijn gezicht. „Maar wat kom je vandaag...”

„Het telegram!” riep hij. „Het telegram!”

„Het ligt in je werkkamer op de schrijftafel.”

Hij stormde naar binnen en rukte het open. Er stond niets dan de woorden:

„Huiskoopplan zooals bekend veertien dagen geleden in commissarissenvergadering voorgoed opgegeven. Navraag daarom onbegrijpelijk.

Thomas.”

**DE AANKOMST VAN JACK DEMPSEY IN
ENGLAND.**

De wereld-kampioen bokser Jack Dempsey is met de „Aquitania” in Engeland uit Amerika aangekomen, waar hij met groot enthousiasme ontvangen werd.

Toen Mevrouw Kieszling eenige minuten later binnentrad om het licht aan te draaien, lag haar man, het telegram in zijn stijve hand, bewusteloos op het tapijt.

De liftboy van het Atlantik-hotel tikte aan zijn pet en liet den bezoeker in de lift binnentreden.

„Mr. Jenkins? Is thuis, jawel. Nr. 238, tweede étage.”

Het fijne zoemen van de lift eindigde in een luiden ruk. De boy rukte de beide deuren open en liet den bezoeker op de met tapijten belegde gang naar buiten treden.

„Uw kaartje, als ik verzoeken mag.”

Dan verdween hij, de afgenomen pet in zijn hand, geruischloos over den looper, die de eindelooze gang bedekte, en klöpte aan een deur. Een krachtige mannestem antwoordde: „Binnen!” De jongen verdween en keerde na eenige seconden terug.

„Mr. Jenkins laat U verzoeken!”

De bankdirecteur trad met langzame schreden binnen. De man, die hem daar met een oprecht glimlachje tegemoet kwam, had men eerder voor alles anders kunnen houden, dan voor een der succes-volste detectives van de nieuwe en oude wereld.

Het was de gespierde gestalte van een getrainden sportman. Op de breede schouders rustte een scherp-gesneden mannekop. Het gladgeschoren gezicht was door wind en zon gebruid. Slechts den grijzen oogen, die in dit oogenblik vriendelijk glimlachten, kon men het aanzien, dat er oogenblikken konden zijn, dat bij hem menselijke deelneming zich in stalen hardheid veranderen kon.

„U wenschte mij te consulteren, mijnheer Kieszling?” vroeg de Amerikaan.

De bankdirecteur knikte. „Ja, Mr. Jenkins.”

„Waar vandaan wist U dat ik in Hamburg ben?”

„Ik las in het „Fremdenblatt”, dat U op den doorreis van Skandinavië naar het Oosten onderweg bent.”

„U hebt het goed getroffen. Ik ben van plan, vanavond naar Berlijn verder te reizen.”

Kieszling richtte zijn donker-omrande oogen op het patroon van het tapijt, dat den geheelen vloer bedekte.

„Dat zou mij spijten,” zei hij zacht. „Want ik heb Uw hulp dringend nodig, Mr. Jenkins.”

De detective keek hem een paar seconden onderzoekend aan.

„Het zal ervan afhangen,” antwoordde hij langzaam, „of Uw geval mij voldoende interesseert. Vertelt U dus. Stort Uw hart uit. Laat er niets uit, ook wanneer U het niet voor belangrijk houdt. Neemt U een sigaret?”

„Dank U, neen.”

„Dan heeft U er toch wel niets tegen, dat ik rook.”

De detective greep in de Japansche doos, die op tafel stond, en haalde er een sigaret uit, die hij in een oogenblik aanstak.

„Gaat U zitten, alstublieft.”

Kieszling zette zich aarzelend op den rand van den stoel, die in de nabijheid van het raam stond, en vertelde uitvoerig de gebeurtenissen der twee laatste dagen...

De detective had het hoofd in zijn hand gesteund en had toegehoord, zonder den verteller met een enkel woord te onderbreken. Een paar maal hief Kieszling het hoofd op en wierp 'n schuwen blik op zijn vis-à-vis.

Ach, in dit ondoorgroendelijk gelaat had ook een ervaren menschenkenner vergeefs getracht te lezen.

De detective wierp het goudmondstuk van de sigaret in den asbeker, stond op en liep een paar keer in de kamer op en neer.

„Het is zonder twijfel,” begon hij na een pauze, „dat het mijnheer Thomas en geen ander was, die U gistermiddag heeft bezocht?”

„Het was volgens mijn meening inderdaad mijnheer Thomas en geen ander.”

„U kent mijnheer Thomas goed?”

„Ja.”

„Hoe dikwijls hebt U hem tot dan toe gezien?”

De directeur dacht na.

„Viermaal in 't geheel,” zei hij.

De Amerikaan knikte. „Dat moet eigenlijk voldoende zijn. Heeft behalve U de een of ander van Uw personeel mijnheer Thomas gezien?”

Kieszling steunde peinzend zijn hoofd in de hand.

„Neen,” zei hij eindelijk. „Een toeval wilde het, dat mijnheer Thomas direct door de vestibuleur in mijn privé-kantoor binnentreden is en met mij langs denzelfden weg het kantoor weer verlaten heeft. Beide malen.”

De detective keek den tegenover hem zittende met een flauw glimlachje aan.

„Houdt U dat voor een toeval?” vroeg hij. „Beide keeren...”

De directeur hief langzaam zijn hoofd op, zag zijn overbuur in de oogen en sloeg zich plotseling met zijn hand voor het voorhoofd.

„Geen toeval... Neen — bij den Hemel — het was geen toeval. Thans wordt het mij duidelijk; het was een weloverlegd plan van dezen mijnheer Thomas. Lieve Heer, nu valt het mij in: toen wij voor den tweeden keer in het kantoor kwamen, toen weigerde mijnheer Thomas ronduit, door het algemeen kantoor te gaan. Hij verontschuldigde zich, met de woorden dat hij niet meer heel vast op zijn beenen stond en hield dit in verband met zijn gezag voor compromitterend.”

De detective knikte. „Wel mogelijk. Het schijnt dat mijnheer Thomas reden had, zich door een derde niet te laten zien.”

Hij hield op met zijn heen en weer loopen en bleef voor den directeur staan.

„Twee aanknoopingspunten zouden dus aanwezig zijn, als ik goed gehoord heb,” zei hij nadenkend.

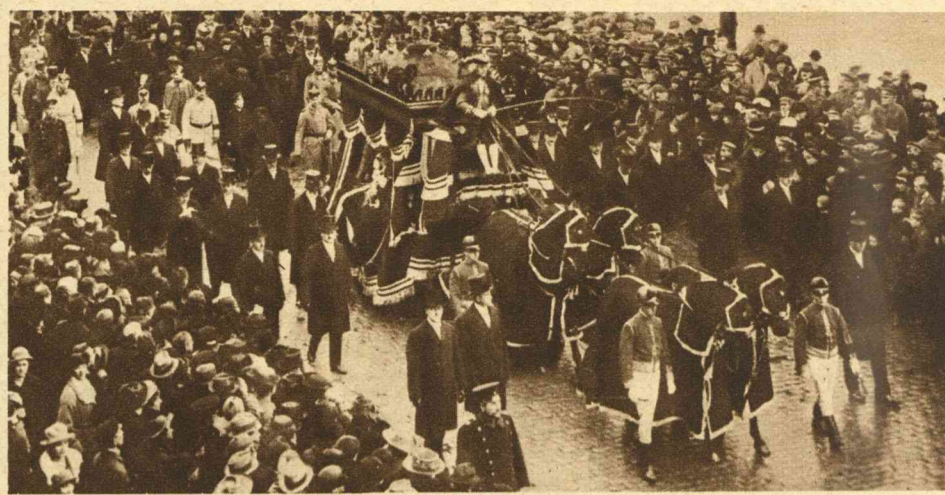
„Ten eerste: de voorloopige quitantie, die mijnheer Thomas U over de som van tweehonderdvijftigduizend Mark gegeven heeft. En ten tweede: het telegram van de centraaldirectie uit Berlijn, dat U aanwijzing gegeven heeft, mijnheer Reimers de som van tweehonderdvijftigduizend Mark uit te betalen. Overigens moet ook het telegram, dat mijnheer Thomas aan zijn centrale in Berlijn gericht heeft, in het origineel op de post liggen. Ik bedoel dat telegram, waarin hij zijn directie den geslaagden aankoop van het huis aangekondigd heeft en gelijktijdig om overmaking van het voorschot ten bedrage van een kwart miljoen verzocht heeft.”

Kieszling knikte.

„Twee van deze bewijzen, het telegram en de quitantie, bevinden zich dus in uw bezit. Waar heeft U die twee documenten bewaard?”

(Wordt Vervolgd).

WAT IN BINNEN- EN BUITENLAND GEBEURD IS

De begrafenis van wijlen Groothertogin Marie van Mecklenburg.

In aansluiting met de op de voorpagina van dit nummer gereproduceerde foto's, geven wij hierboven nog een tweetal afbeeldingen van de tereardebesteding van het stoffelijk overschot van wijlen Groothertogin Marie van Mecklenburg te Schwerin. Links: de aankomst van het stoffelijk overschot op het station te Schwerin. 1. Z.K.H. Prins Hendrik; 2. Groothertog van Mecklenburg-Schwerin; 3. de eenige dochter van de Groothertogin, Groothertogin van Oldenburg; 4. de Groothertog van Mecklenburg-Schwerin. Rechts: De lijkstoet onderweg naar den Dom, waar het stoffelijk overschot op Zaterdag 29 April in de Heiligenblutskapelle werd bijgezet.

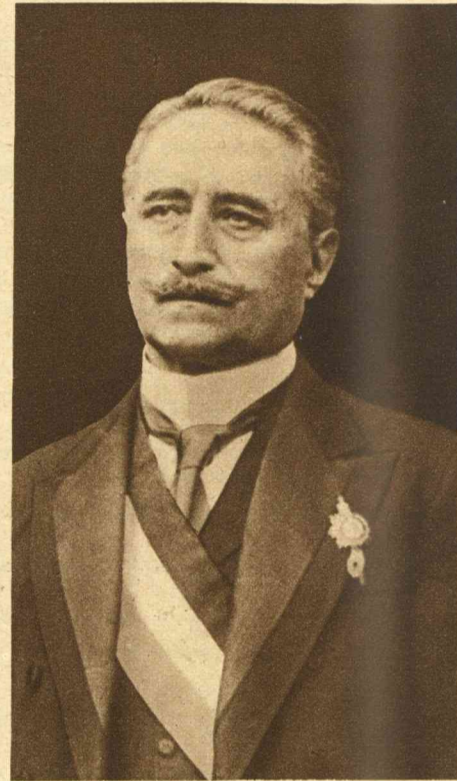
Het verjaarsgeschenk voor Prinses Juliana

Bovenstaand bureaulampje, dat H. M. de Koningin aan P.K.H. Prinses Juliana ten geschenke gaf ter gelegenheid van H.K.H.'s verjaring, is ontworpen en uitgevoerd door de F.a. Winkelman en v. d. Bijl te Amsterdam en 's-Gravenhage. De afwerking is verguld brons, rijk gecisileerd, de zijden kap met goudbrocaat opgewerkt.

Het nieuwe Christelijk Lyceum te Zeist.

Hierboven geven wij een foto van het nieuwe gebouw van het Christelijk Lyceum en Internaat te Zeist, dat verleden week officieel door Z. Exc. Minister de Visser geopend werd.

Paul Deschanel †.

Te Parijs is overleden Paul Deschanel, die van 18 Februari 1920 tot 16 September van dat jaar President van Frankrijk was.

Links:

De Hollandsche Zwemsters te Monte-Carlo.

De aankomst aan het Centraal-Station te Amsterdam, van de Hollandsche Zwemsters, die in Monte-Carlo bij de aldaar gehouden zwemfeesten, zulk een schitterend succes geogst hebben.

Rechts:

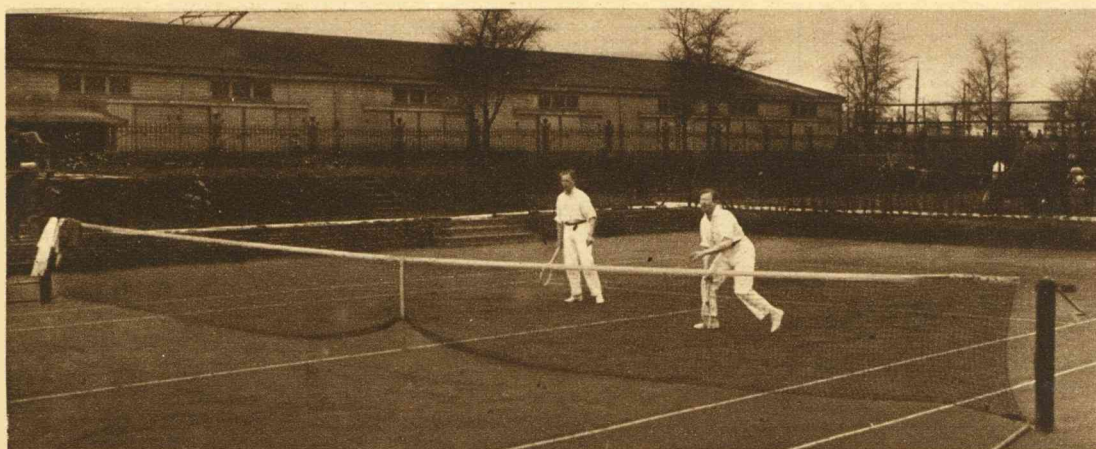
De bloementoonstelling te Rotterdam.

Hiernaast een foto van het Comité en de genoodigden bij de opening der Voorjaars-bloementoonstelling te Rotterdam. Wegens plaatsgebrek in ons vorig nummer kon deze foto eerst heden worden opgenomen.

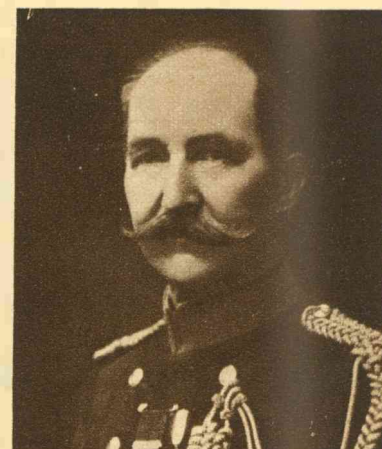
J. Hendrikse,

adjutant der Koninklijke Marechaussee te 's-Gravenhage, hoopt 6 Mei a.s. zijn 36-jarig ambtsjubileum bij dat wapen te herdenken.

De wedstrijd Anglo-Dutch—Dordt.

Zondag l.l. had te Rotterdam de tenniswedstrijd Anglo-Dutch—Dordt plaats. Hierboven een foto van de gebroeders Sigmond, die het nummer heeren-dubbelspel voor Dordt wonnen.

G. J. de Leeuw,

commandant der brigade Marechaussee te Ulf (Gelderland), een kalm en bezadigd politiemann, die eerstdaags den dienst met pensioen verlaat.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Let's over cacao.

Met koffie en thee behoort cacao tot onze volksdranken. De laatste heeft echter boven de eersten voor, dat ze behalve een genotmiddel, ook een voedingsmiddel is. Zij bevat n.l. 20 gram eiwit, 7 à 30 gram (dit hangt van de soort af) vet en ongeveer 35 gram koolhydraten. Uit voedingsoogpunt is cacao dus verre boven koffie of thee te verkiezen. Chocolate, waaraan tijdens de bereiding nog cacao boter en soms ook nog ander vet is toegevoegd, bevat eveneens veel voedsel, voornamelijk door de groote hoeveelheid vet. Hierdoor wordt ze echter voor kinderen moeilijk verteerbaar, waarom het niet raadzaam is aan kinderen veel chocolate te geven. Uit cacao wordt het vet grootendeels verwijderd, terwijl de overblijvende eiwitstoffen en koolhydraten een goed voedingsmiddel vormen, dat voor kinderen wel gemakkelijk te verteren is.

De kwaliteit van de cacao hangt af van de soort boonen, die voor haar bereiding gebruikt werden. De mindere kwaliteit kan, mits ze niet vervalscht is, even voedzaam zijn als de betere, maar gewoonlijk is ze niet zoo geurig en sterker ontvet.

Vervalschingen van cacao geschieden met gemalen cacao schillen, aardappelmeel enz. Dergelijke vervalschingen geschieden echter 't meest met cacao, die los uitgewogen wordt. Verpakte cacao in goed gesloten bussen met den firmanaam erop is bijna altijd zuiver.

Behalve de gewone cacao heeft men nog eikelcacao, dat cacao is met gebrande en gemalen eikels vermengd, en havercacao, waarbij de cacao met havermeel vermengd is. Beiden worden soms door den medicus voorgeschreven.

Tenslotte zij nog medegedeeld, dat de cacao komt van den cacao boom, die in tropisch Amerika groeit. De vrucht lijkt in het groot op onzen komkommer; binnenin liggen de rijen zaden, die de eigenlijke cacao leveren. Deze zaden worden, na aan een bijzonder proces, dat hun kleur en smaak geeft, onderworpen te zijn, gedroogd en naar Europa vervoerd, waar ze verder tot cacao poeder verwerkt worden.

Nuttige Wenken.

Het afwennen van rooken wordt vergemakkelijkt door het gebruik van veel appels.

Cacaovlekken mag men alleen met koud water uitwasschen.

Een fraai sportcostuum.

Hierboven reproduceeren wij voor onze dames een fraai en origineel sportcostuum, dat in het aanstaande seizoen goede diensten zal kunnen bewijzen. De pantalon met knieboorden is van dezelfde stof vervaardigd als het lange jasje. Het vest, dat van witte stof is gemaakt, is geboord met dezelfde stof als van de jas. De kraag van het vest valt over dien van de jas. Om het vest wordt een smal ceintuurtje gedragen.

Recepten.

Gebraden eend (Finsch).

Benodigd: drie wilde eenden, 60 gram boter, wat zout, 20 gram tarwebloem. Voor de saus: 20 gram tarwebloem, wat citroensap, mosterd en zout, 2 d.L. bouillon.

Bereiding: Maak de eenden schoon en verwijder de traankliertjes; kook ze in water met zout even op om er den tranigen smaak aan te ontnemen (bijv. 10 minuten). (De Finsche methode is, aan het water wat hooi toe te voegen, waardoor de tranige smaak nog gemakkelijker wordt weggenomen).

Laat de boter in de braadslede lichtbruin worden en wentel er de vogels in rond, tot ze gelijkmatig bruin zijn; strooi er dan het zout en het meel over en bedruip de eenden van tijd tot tijd met de jus, desnoods wat bouillon toevoegende, wanneer zich nog geen voldoende hoeveelheid jus gevormd heeft. Reken voor het braden ongeveer één uur.

Schep van de jus het vet af, laat in het overblijvende magere gedeelte de tarwebloem bruinen en giet er dan den bouillon bij; voeg ten slotte nog wat citroensap, mosterd en zout toe en giet de saus door een zeef in een verwarmde sauskom.

Milaneesche rijst (Italiaansch).

Benodigd: 1 middelmatig groote ui; 40 gr. rundermerg; 40 gr. boter; 500 gr. rijst; 1½ L. water; 1 d.L. witten wijn, klein plukje saffraan; 50 gr. geraspte kaas; 50 gr. gesmolten boter.

Bereiding: Hak de ui fijn en smoor ze gaar in de boter met het rundermerg; voeg er, zoodra de ui bruin begint te worden, de gewasschen rijst bij en blijf roeren tot ook de rijst een lichtbruine kleur heeft aangenomen. Giet er dan den wijn en het water bij en laat daarin de rijst verder gaar worden. Meng door de gaargekookte rijst den gesmolten boter, de saffraan (in wat bouillon afgetrokken) en de geraspte kaas; dien het gerecht zoo warm mogelijk op.

VOOR DE JEUGD

AARDIGE TIJDPASSEERING.

De boksende Kangoeroe.

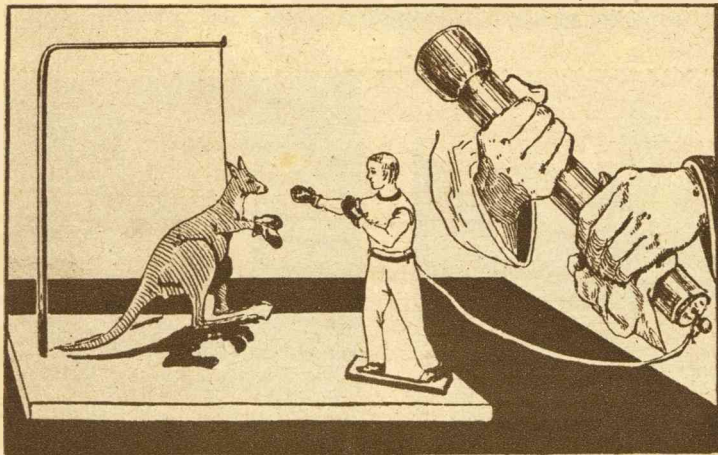

De grotere jongens, die op school reeds een en ander over electriciteit geleerd hebben, kunnen hun kennis op een aardige manier in toepassing brengen.

Luistert maar eens goed!

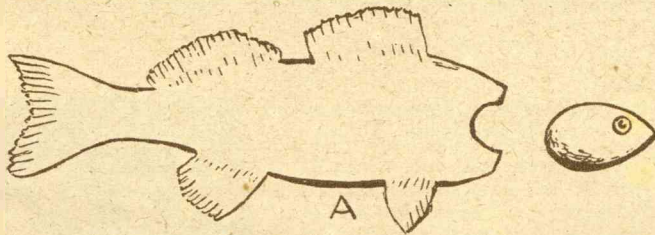
We nemen een gewoon lampegglas, en sluiten die aan één zijde met een kurk af. Dan snijden we van een stuk karton, een speelkaart bij voorbeeld, een bokser, dien we aan de achterzijde met bladtin beplakken. Dit bladtin moet iets grooter zijn dan het mannetje, opdat het er omheen gevouwen kan worden. Den achterwaarts geplaatsten voet van onze figuur zetten we in een blokje paraffine, dat we op het plankje waarop ons gansche toestel komt te staan, vast zetten. De tweede vooruitgestrekte voet mag dit plankje echter niet aanraken.

De boksende kangoeroe wordt van calqueerpapier geknipt en aan den eenen kant op dezelfde wijze van bladtin voorzien als de bokser. De papieren kangoeroe wordt nu aan een rechthoekig gebogen ijzeren staafje opgehangen, niet aan een zijden maar aan een linnen draad. Nu behoeven we nog slechts in de kurk van het lampegglas

een naald te steken en deze door middel van een metaaldraad met den bokser verbinden. En nu is het zaakje kant en klaar! Wij nemen het lampegglas in de hand (zie de afbeelding) en wrijven het flink met een zijden lap.

De aldus opgewekte electriciteit wordt door den draad en het bladtin op den bokser overgebracht. Dientengevolge wordt de daarvoor hangende figuur van den kangoeroe aangetrokken, bij de aanraking met dezelfde electriciteit geladen en daarom dadelijk weer afgestooten. De electriciteit, die de kan-

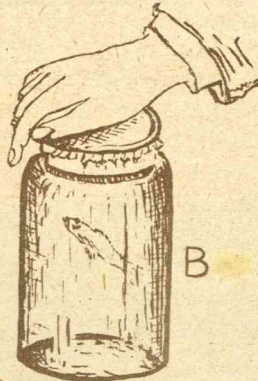

goeroe opgenomen heeft, wordt door het bladtin, den linnen draad en den metaaldraad afgeleid. Daardoor verliest de kangoeroe dadelijk weer haar electriciteit, waarom ze opnieuw wordt aangetrokken — en zoo blijft het spelletje aan den gang, zoolang wij wrijven.

De gehoorzame goudvisch.

Met dit kunststukje kunt ge veel genoegen hebben. Ge moet een ei uitblazen, waartoe ge aan beide uiteinden van het ei in de schaal een klein gaatje boort. De opening aan het spits einde wordt daarna weer met was dichtgemaakt, doch aan het stompe einde blijft de schaal open. Vervolgens snijdt men van rood flanel twee stukken in den vorm van een visch zonder kop (Zie Afb. a). Het goed moet minstens tweemaal grooter geknipt worden dan ons model, want na de stukken aan elkander te hebben genaaid, wordt het ei aan het kop-einde er in geschoven. Het moet echter met het spitse einde zoover uitsteken, dat de op het ei geteekende oogen zichtbaar blijven. Daarna wordt rondom het ei het goed te zamen genaaid, zoodat het ei zich niet bewegen kan. Voor alle zekerheid wordt het ei met roode lak aan het flanel bevestigd. Men vergete ook vooral niet vóór het ei vast te hechten een paar hagelkorrels in het zakje te stoppen. Is de visch klaar dan wordt hij in een met water gevulde glazen stopflesch gedaan en de flesch met een varkensblaas goed afgesloten. Wanneer men nu op de blaas drukt, (zie afb. b), dan dringt er door de opening in het ei water naar binnen en de visch zinkt. Heft men echter de hand weer op, dan zet de lucht in het ei zich weer

uit, waardoor het water er weer uitgestooten wordt en de visch stijgt weer naar boven.

Oplossing Prijsraadsel XXVI

Dit prijsraadsel hebben jullie veel moeilijker gedacht dan het in werkelijkheid is. Het gevolg hiervan is, dat ik slechts twee goede oplossingen ontvangen heb. Sommigen hebben als 't ware met een vergrootglas elk stipje nagegaan om te zien of het ook een of ander beestje kon beteekenen. De werkelijkheid is echter veel eenvoudiger. Zie maar: op afb. 1 is het tweede takje onderaan een spanrups; op afb. 2 ziet men eveneens een spanrups op den tak rechts; op de schors, afb. 3, zit, onderaan, vlak bij de zwarte vlek, een nonvlinder en op de laatste afb., die het gemakkelijkst bleek op te lossen, komen negen bladvlinders voor.

Ik raad jullie aan dezen zomer je oogen eens goed den kost te geven en vooral de takjes van roze- en bessenstruiken eens goed te bekijken, dan zul je de hiergenoemde dieren dikwijls aantreffen en je er over verbazen, hoezeer ze op takjes en bladeren gelijken. — De prijzen vielen ten deel aan P. Bremer, Rotterdam en Nelly Ouwerkerk, Leiden.

Prijsraadsel XXVII

Dit raadsel zal voor velen gemakkelijker zijn. Onderstaande vier stukjes moeten door elkaar gevlochten worden, zoodat zij een gelijkmatige figuur vormen, in het midden waarvan zich een verscheuwend dier bevindt.

Voor de goede oplossers stellen wij weer enkele mooie prijzen ter beschikking.

Doe ditmaal dus allen maar je best!

Oplossingen worden ingewacht tot Zaterdag 3 Juni a.s., adres Oom Tom, Redactie „Panorama”, Doezastraat, Leiden.

OOM TOM.

DE ROOFSPIN

DOOR STEIN RIVERTON

GEAUTORISEERDE VERTALING VAN

Mevr. D. LOGEMAN-v. d. WILLIGEN.

7)

„Dat is moeilijk te zeggen,” antwoordde de architect. „Zij wil plezier hebben en gaat graag met menschen om die niet op een dubbeltje zien. Welke grande dame wil niet hetzelfde?” „Mooi is zij in ieder geval,” smakte de consul-generaal.

„Prachtig,” klonk het in koor.

„Wat een houding,” riep de architect. „Als zij komt aanzweven is het of er een vorstin voor je staat.”

„En wat een oogen heeft zij, die kleine duivelin.”

„Ja, wat een oogen.”

„Maar wat is ze eigenlijk?” klonk er een droge stem.

„Zij is een dochter van generaal Carsten,” antwoordde de architect. „Haar man was een Duitscher en zij heeft zelf verscheidene jaren in Duitschland gewoond. Men zegt dat haar man haar een aardig vermogen heeft achtergelaten.”

„Zij draagt in ieder geval vaak vermogens om haar hals en om haar polsen. Verleden zag ik haar op de galavoorstelling. Zij wekte algemeen de aandacht. In iedere entre-acte wemelde het van zwarte rokken om haar heen.”

„Wat doet ze hier eigenlijk?”

„Dat weet niemand. Misschien wil ze haar oude vaderland weerzien? Heimwee? Wie weet, — misschien heeft ze ook wel lust om in Christiania, de provinciestad, te schitteren!”

De aandacht van de heeren werd plotseling gewekt door iets nieuws.

„Met wien komt de secretaris daar in 's hemelsnaam aangesleept?”

„Dat weet ik niet, ik ken dien man niet.”

De secretaris kwam naar hen toe.

„Mag ik den heeren een gast presentereen,” zeide hij. „Kvam, mijn-ingenieur uit Einmarken.”

De nieuw-aangekomene maakte voor ieder afzonderlijk een buiging toen de secretaris de namen noemde.

Hij was een man van middelbaren leeftijd met donkeren baard. Onberispelijk gekleed. Hij sprak slepend kalm en was zeer langzaam en correct in zijn bewegingen.

„Hij ziet er ernstig uit,” fluisterde de architect, terwijl hij met den consul-generaal klonk.

„Ik ben een goeden vriend van den secretaris,” zeide de heer Kvam. „Hij nam me mee hier heen. Het is mij aangenaam met de heeren kennis te maken, daar ik zelf een liefhebber van zeilen ben.”

Die woorden waren de inleiding voor een lange discussie over zeilen in het algemeen en over den laatsten zeilwedstrijd in het bijzonder. Verschillende opinies werden opgeworpen en hevig bestreden.

Zonder dat iemand het bemerkte, ontrok de mijn-ingenieur zich aan de discussie. Tenslotte stond hij geheel alleen met Bissen, den architect te praten, terwijl de anderen druk doorredeneerden. Er kwam weer een nieuwe gast, die door iedereen vriendelijk ontvangen werd. Een vrij zware, nette man met roode wangen.

„Kent u hem?” vroeg de architect.

„Nee, maar ik zie dat hij een Zweed is, hij heeft drie S'en op zijn mouw,” antwoordde de mijn-ingenieur.

„U heeft goed gezien. Hij is lid van de Stockholmsche Zeilclub. (Stockholms Segelselskap). Hij heet Lidström en heet een hooge positie in Zweden. Een uiterst geschikte baas.”

„Is hij dan al lang in Cristiania?”

„Nee niet meer dan twee of drie maanden. Maar hij heeft al heel wat vrienden. Hij is ook een van haar bewonderaars.”

„Van haar, — wie bedoelt u?”

„Dat is waar ook, u is hier maar op bezoek en kent Valentine natuurlijk niet, de mooie Valentine Kempel.”

„Nee, die ken ik niet,” antwoordde de ingenieur.

„Dan moet u haar zoo gauw mogelijk leeren kennen. Ik ken haar goed,” vervolgde Bissen zelfvoldaan, „bij de eerste de beste gelegenheid zal ik u voorstellen.”

Plotseling bedaarde het lawaai even en staaarde iedereen verbaasd naar de deur.

„Is hij het? Nee, dat had ik toch heusch nooit gedacht.”

„Wie is dat?” vroeg Kvam.

„Einar Falkenberg, een bekend koopman, wiens broer vannacht onverwacht overleden is. Men zegt

dat hij zich heeft dood geschoten uit liefde voor Valentine,” antwoordde Bissen.

„Werkelijk? Hoe interessant,” zeide Kvam.

De discussie had niet meer de gewone belangstelling. Het was of de komst van Falkenberg als een domper op alle gezelligheid werkte.

Einar voelde zelf ook dat de anderen het heel vreemd moesten vinden, dat hij zich heden reeds in de Club vertoonde. En hij begreep er zelf de noodzaak ook niet van.

Hij bestelde zijn whisky en ging aan een tafeltje zitten met een paar andere heeren. Daaronder ook Lidström. Kort daarop werd hij voorgesteld aan den nieuwen gast, Kvam, den mijn-ingenieur.

Falkenberg was niet op zijn gemak en verlangde naar huis. De tijd verliep. Het was reeds over twaalfen en er verscheen steeds geen Asbjörn Krag. Hij werd uit zijn gepeins gehaald door Lidström, die vroeg: „Heeft meneer Falkenberg lust in een partijtje?”

Falkenberg nam dadelijk aan. Op die wijze zou de tijd verlopen en Krag had hem bovendien aangeraden om een partijtje te doen. „Poker,” stelde Falkenberg voor, „dat is het gemakkelijkst en het meest boeiend.”

„Goed,” werd er geantwoord. „We zullen weer eens als van ouds een gezellig spelletje doen.”

Daarop speelden de heeren poker. Eerst heel laag,

Een nieuw-ontdekte Gerrit Dou.

Eenigen tijd geleden werd door een kunsthandel te Amsterdam een schilderij aangekocht, voorstellend een jongenskop. Door Prof. dr. J. Martin, directeur van het Mauritshuis te 's-Gravenhage, is vastgesteld dat het ongeveer 14 X 18 cm. groote paneeltje, dat wij hierboven reproduceeren, een tot nu toe onbekende Gerrit Dou is. Door den tegenwoordigen eigenaar is het fraaie stukje aan het Mauritshuis in bruikleen afgestaan.

met wisselend geluk. Toen stelde Lidström voor om wat hooger te spelen en weldra lag een vrij aanzienlijke som op tafel. Falkenberg werd langzamerhand door het spel meegesleept. In het begin won iedereen op zijn beurt, maar ten slotte had Falkenberg alleen een meer dan fabelachtig geluk. De bankbiljetten stapelden zich bij hem op. Nieuwsgierigen kwamen toegestroomd en iedereen was even verbaasd over Falkenbergs plotseling en uitsluitend geluk. Vooral Lidström verloor, maar de kalme Zweed trok het zich niet bijzonder aan.

Na den afloop van een spelletje, zeide de Zweed tegen Falkenberg, terwijl hij zijn glas ledigde:

„Laat ons beiden samen nog een grog nemen, wij schijnen toch samen het spel te beheerschen.”

Einar en Lidström stonden op om aan een tafeltje in de buurt hun glazen te vullen. Einar vond dat de Zweed buitengewoon intiem en spraakzaam werd, terwijl hij zijn glas bijvulde en omroerde, wat ook bijzonder lang duurde. Maar dat was maar een vluchtige indruk, dien Falkenberg het volgend oogenblik weer vergeten was. Daarop namen zij weer aan de speeltafel plaats.

Einar won weer, — en steeds veel. En weer was de Zweed het die verloor.

Toen de heeren twee uur lang gespeeld hadden, gebeurde er iets wat de grootste sensatie wekte en nog nooit in de club gebeurd was.

Lidström stond plotseling van de speeltafel op, wierp de kaarten neer en zeide:

„Ik speel niet meer.”

„Waarom niet?” riep men „Wilt u geen revanche

nemen? Wat scheelt er aan?” — Lidström zeide op Falkenberg wijzend:

„Ik speel, in ieder geval niet meer met dien heer daar. Die man speelt valsch.”

Er klonk een enkele snijdende lach in de zaal, — daarop werd alles doodstil.

Einar stond langzaam van tafel op. Eerst gingen zijn oogen met een blik van niet-begrijpen van den een naar den ander, maar toen de Zweed hem beschuldigde, werd Einar wit als een lijk van woede. Hij keek om zich heen of hij niets vond om Lidström naar het hoofd te slingeren.

De anderen begrepen wat hij zocht en hielden hem tegen. Tegelijkertijd werd er geroepen:

„Onzin. Die Zweed is gek. Smijt hem de deur uit. Falkenberg valsch spelen. — De kerel is stapel!”

Maar Lidström hield vol en herhaalde zijn beschuldiging. Er ontstond een hevig lawaai. Eindelijk was er stilte genoeg en kon de secretaris aan het woord komen.

„Ik verlang dat de heer Lidström zich oogenblikkelijk nader verklaart,” zeide hij.

„Meneer Falkenberg speelt valsch,” antwoordde Lidström, „ik herhaal het. Hij heeft twee azen in zijn zak gestoken. Ik heb het met mijn eigen oogen gezien.”

„In welken zak?” vroeg een stem uit de zaal. Men wist niet goed welke.

„In den rechterzak van zijn jas,” antwoordde Lidström.

„Haal uw zakken uit,” riep dezelfde onbekende stem.

„Met genoeg,” antwoordde Einar. Hij was nu heel kalm, maar zag doodsbleek. Hij ging naar de tafel, zoodat hij vlak tegenover zijn tegenstander stond aan den anderen kant van de tafel. De andere heeren verdrongen zich om hen heen. Toen Einar de hand in den zak stak, heerschte er volkomen stilte in de groote zaal. Einar haalde zijn zakken uit en keerde ze om. Er zaten kaarten noch iets anders in.

Lidström waggelde een paar schreden achteruit. Hij had niet verbaasder en niet meer verbluft kunnen zijn als een boa-constrictor zich plotseling vlak voor hem had opgeheven.

Einar haalde ook zijn andere zakken uit. Nergens waren er kaarten te zien.

Er ontstond nu een algemeene woede tegenover den Zweed en algemeen verlangde men dat hij de deur werd uitgezet.

Toen kwam Kvam naar voren, en vroeg kalm en ernstig om stilte.

„Het is misschien opdringerig, mijne heeren,” zeide hij, „dat een onbekende als ik zich hier in mengt. Maar ik wilde een voorstel doen, dat mij verstandig voorkomt. Laat ons de kaarten tellen.”

„Goed,” werd er van alle kanten geroepen, „laat ons de kaarten tellen.”

Onder ongelooflijke spanning telde Kvam het pakje kaarten, dat de heeren zooeven gebruikt hadden. Men kon uit het algemeen gegons opmaken, dat allen meetelden.

„Vijftig!” riepen allen tegelijk.

„Juist,” zeide de ingenieur, „vijftig, er ontbreken dus twee kaarten. Laat ons zien welke.”

Hij strooide de kaarten op tafel uit en sorteerde ze.

„Er ontbreken twee azen, klaver-aas en ruiten-aas, dat is niet te ontkennen.”

„Wonderlijk! Geheimzinnig!” riep men algemeen, terwijl de Zweed opgewonden gilte.

„Ziet u wel, mijne heeren, ziet u wel?”

De ingenieur gebod opnieuw stilte.

„Mijne heeren, toevallig heb ik onder het spel mijn oogen gebruikt. Ik heb niet alleen het spel gevolgd, maar begrijp nu ook wat er achter steekt. En nu Meneer Falkenberg dadelijk bereid was om zijn zakken om te keeren, is het niet meer dan redelijk dat wij meneer Lidström verzoeken hetzelfde te doen.”

„Ik?” riep Lidström met een onaangename lach.

„Met veel genoeg als dat de heeren plezier kan doen!”

Hij stak de hand in den rechter jaszak, — toen zijn lach verstomde en hij doodsbleek werd.

Hij haalde twee kaarten uit den zak.

Klaver-aas en ruiten-aas.

Einar had ondertusschen den mijn-ingenieur eens scherp opgenomen, die zoo stoutmoedig optrad.

Op hetzelfde oogenblik dat de Zweed, verstijfd van verbazing, de kaarten op tafel wierp, herkende Einar den man, die zich Kvam, de mijn-ingenieur, noemde.

Hij herkende hem aan de stem en aan de oogen. Het was Asbjörn Krag.

VI

Het letterslot.

De verbazing der heeren ging alle beschrijving te boven, toen het bleek dat de ontbrekende kaarten in den zak van den Zweed zelf zaten. Van alle kanten werd er geroepen om den Zweed naar buiten te gooien. (Wordt Vervolgd).

H. PANDER
& ZONEN

DEN HAAG AMSTERDAM
ROTTERDAM

COCOSKARPETTEN
in Moderne Dessins en kleuren
140 x 200 fl. 15.75, — fl. 18.— enz.

VOOR

Grapjes.

Een zeer bekend politicus logeerde gedurende zijn vakantie in een pension. Toen hij den eersten morgen beneden kwam, vond hij aan de ontbijttafel slechts één anderen gast, die bij zijn binnenkomen direct van zijn stoel opstond.

„Blijf zitten. Blijf zitten!” zei de politicus, met zijn hand gebarend op een vriendelijk-beschermende wijze.

De ander keek hem verbaasd aan. „Wat moet je?” vroeg hij met opgetrokken wenkbrauwen. „Ik mag toch zeker wel wat jam nemen als ik wil?”

De eigenaar van een auto van twijfelachtige reputatie besloot dat het noodig was zijn wagen eens te laten nazien. Nadat de mechanici er eenige keeren om heen had geloopt, zei deze: „Dat is een mooie hoorn, die u heeft. Laten wij die er af nemen en er een nieuwen auto aanzetten.”

Hij: „Die bloemen zijn schitterend. Zij doen mij aan jou denken, lieveling.”

Zij: „Hoezoo? En het zijn kunstbloemen?”

Hij: „Ja — juist daarom!”

„Dat is een boek,” zei de colporteur, „waar u zeker niet buiten kunt.”

„Ik lees nooit,” zei het slachtoffer.

„Nou, koopt u het dan voor uw kinderen?”

„Ik ben vrijgezel — ik heb geen familie. Al wat ik heb is een hond.”

„Nou, wil u dan niet een goed zwaar boek hebben om zoo nu en dan naar den hond te gooien?”

Een dwaze jonkman ging naar den dokter en vertelde hem, dat hij zoo van streek was, omdat hij een spook gezien had.

„Zoo-zoo!” zei de dokter. „Waar zag je het?”

„Ik wandelde langs den muur van het kerkhof gisterenavond,” zei de bevende jongeling, „en daar zag ik het.”

„En hoe zag het eruit?”

„Het had lange ooren en zag er als een ezel uit.”

„Ga dan maar naar huis, beste jongen,” zei de dokter. „Je bent bang geworden van je eigen schaduw.”

„Hoe laat is het?” vroeg zijn vrouw streng toen hij thuis kwam.

„Bij ééne,” antwoordde hij.

Als hij het gezegd heeft, slaat de klok drie slagen!

„Lieve Hemel! Wanneer is die klok beginnen te stoteren?” vroeg hij, met een poging om zich te rechtvaardigen.

Allerlei Wetenswaardigs.

MYSTERIEUZE STEMEN VAN DEN NACHT.

„Op zekeren nacht, niet lang geleden” (aldus schrijft George Ham in „Reminiscences of a Raconteur”) „word ik wakker omdat ik de stem hoorde van Reggie Graves voor de deur van mijn slaapkamer. Hij zei: „George Ham, George Ham, George H. Ham of the C.P.R.”

Dit duurde eenigen tijd en toen hoorde ik ook de stem van een anderen vriend. Het was dwaasheid om te veronderstellen, dat zij in mijn huis waren om twee uur 's nachts.

Toen ik het licht opstak, hielden de stemmen op; toen ik het weer uitdraaide, riep Reggie weer mijn naam. Ik kneep mijzelf om te zien of ik soms droomde, maar na een half uur hield het roepen op en ik viel in slaap. Den volgenden nacht, om twee uur, werd ik weer gewekt door het geluid van Reggie's stem. Het roepen duurde voort terwijl het licht uit was en hield op, toen het werd aangedraaid. Na een

Haar Vader: „Denk je, jonge man, dat je mijn dochter alles zal kunnen geven wat zij vraagt?”

De verliefde jonge man: „Eh — ik denk het wel, mijnheer. Zij zegt dat zij alleen mij maar wil!”

Mevrouw: „Jane, hoe zou je een oude gans van een jonge onderscheiden?”

Jane: „Aan de tanden, mevrouw.”

Mevrouw: „Maar een gans heeft toch geen tanden, Jane!”

Jane: „Neen mevrouw, maar ik wel!”

poosje stak ik een sigaret op, rookte er' een eind van op, en, het vuur uitdoovend, legde ik ze op een klein tafeltje naast mijn bed. Als het daar den volgenden morgen nog zou liggen, was de telepathie geen droom geweest.

Inderdaad: den volgenden morgen was de sigaret, waar ik ze gelegd had. Drie of vier avonden later ontmoette ik Reggie en vertelde hem wat er gebeurd was.

„Het is waar!” riep hij uit. „Ik was erg bedroefd en had pijn, en jij was mijn eenige plechtanker. Ik heb je beide nachten geroepen.”

Toen Reggie riep, was hij thuis, zeventien mijlen ver weg.

Een anderen nacht werd ik gewekt door vrouwestemmen. Ofschoon ik niet kon hooren, wat er gezegd werd, kon ik toch een van de stemmen onderscheiden. Den volgenden morgen belde ik de dame op en vertelde haar, dat zij niet vóór vier uur naar bed was gegaan. Toen legde zij uit hoe een dame naast haar ziek was geweest en dat zij naar haar toe was gegaan, en bij haar was gebleven tot dat late uur. Het huis van de zieke dame was meer dan een mijl van mijn woning verwijderd.”

Van bloemen en planten.

GERANIUMS.

Aangezien door vele amateurs het stekken van Geraniums (Pelargonium zonale) nog al eens ter hand wordt genomen en niet altijd met evenveel succes, wil ik trachten U eenige wenken daarbij te geven. Eind Mei zoekt men de beste planten uit voor z. g. moerplanten, deze komen in begin Juni in een bak, waarin men voedzamen grond heeft klaargemaakt. Men zet de planten op circa 30 cM, zoodat ze flink kunnen uitgroeien. Uit de koppen en stengels die zich op de moerplanten vormen wordt het stek gesneden. Men snijdt het stek vlak onder een blad af, en ontdoet het stek van bloemstengels, en steunblaadjes. Van de onderste bladen laat men de stengels zitten en haalt alleen de bladschijf er af, dit is om noodeloos verwonden te voorkomen. Indien de stekken het doen, vallen de bladstelen van zelf af. Men plaatst nu het stek in een bakje waarin een mengsel van mola, grond en wat maaszand en bedekke bij felle zon de stekken. Na circa 14 dagen zult ge onder aan het stek een kleine verdikking zien het z. g. callus. Is dit gevormd, dan kunt ge het plantje oppotten in een klein potje en bij zorgvuldige behandeling zult ge ook als amateur zijnde op deze wijze mooie planten kunnen kweken. Men denke er om de planten gedurende den winter vorstvrij te houden en alleen bij helder zonnig weer te gieten, doch alleen wanneer het hoog noodig is, want anders ontstaat al heel gauw rotting. Ongeveer in Maart zet men dan de planten in grootere potten over en geve ze een goede warme plaats. Is de pot geheel volgelopen, dat wil zeggen, geheel met wortels gevuld, dan zal het ongeveer Mei zijn en kunt ge Uw eigen gekweekte planten op de perken uitzetten. Nog zij vermeld dat we drie soorten Geraniums onderscheiden en wel de Pelargonium zonale (de gewone), de Pelargonium peltatum (hanggeranium) en de Pelargonium Odier (Fransche gevlekte geranium).

N. V.

IEDEREEN

Dammen.

PROBLEEM No. 18. („Het Damspel” 1916).

Aan het October-nummer van het interessant officieel orgaan van den Nederlandschen Dambond ontleenen wij het volgend aardig meerslag-probleem.

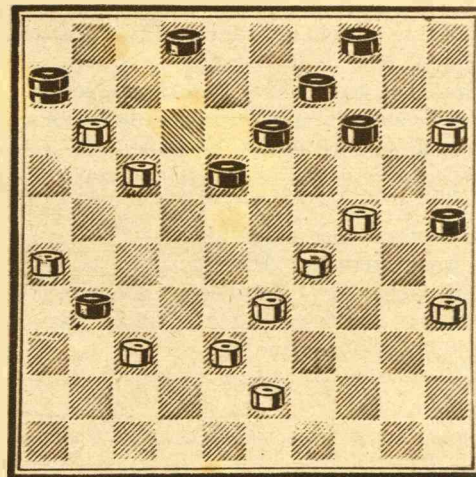
Auteur: A. D. Querido, Amsterdam.

Stand: Wit, 11, 15, 17, 24, 26, 29, 33, 35, 37, 38 en 43.

Zwart: 2, 4, 9, 13, 14, 18, 25, 31 en dam op 6.

Wit begint en wint!

Zwart: 9.

Wit: 11.

OPLOSSING PROBLEEM No. 17 (van Dam).

Diagramstand in cijfers was:

Wit: 21, 31, 35, 39, 41, 42, 48, en 49.

Zwart: 16, 18, 19, 22, 23, 25, 29 en 32.

Wit wint door:

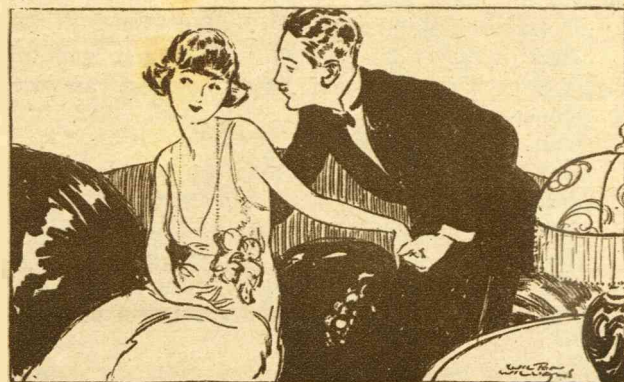
35—30, 48—22, 42 x 13, 49 x 29!!

Zwart is steeds verplicht te slaan; meerslag gaat altijd vóór!

Een mooie gedachte.

DE WERELD IN.

Het is een groote dwaasheid, te verlangen, dat de menschen met ons harmonieeren. Ook heb ik dat nooit gedaan. Ik heb altijd een mensch alleen als een op zichzelf staand individu aangezien, dien ik trachtte te doorgronden en in zijn eigenaardigheid te leeren kennen, van wien ik echter volstrekt geen verdere sympathie verlangde. Daardoor ben ik zoover gekomen, dat ik met alle menschen kan omgaan en daardoor alleen ontstaat de kennis van verschillende karakters, zoowel als de noodige levenswijsheid. Want juist bij de ontmoeting met tegenstrevende naturen moet men zich inspinnen om met hen in 't gereede te komen, en daardoor worden al de verschillende zijden van ons wezen opgewekt en tot ontwikkeling en volmaking gebracht, zoodat men eindelijk tegenover iedereen zich opgewassen gevoelt. Dat moet gij ook leeren. Gij hebt daartoe meer aanleg dan gijzelf denkt: en hoe gij u ook wendt of keert, de wereld moet gij toch in; daar is geen helpen aan.
Goethe.

De rijke weduwe: „Ik ben zoo bang, dat zoo veel mannen mij alleen maar om mijn geld willen.”

De arme verliefde: „Lieveling! Ik geef zóo weinig 'om geld, dat ik gerust kan zeggen nog nooit een gulden verdiend te hebben!”